

Dzięk

12 stron
Rok VII

Bydgoski

ORAZ WYDAWNICTWA: **DZIEŃ POMORSKI - GAZETA MORSKA - DZIEŃ GRUDZIĄDZKI - GAZETA GDAŃSKA**
DZIEŃ TCZEWSKI - DZIEŃ KUJAWSKI - GAZETA MOGILEŃSKA : - : - : - : -

Redakcja i Administracja: Bydgoszcz, ul. Marszałka Focha 12. Telefon: 22-18. Konto czekowe P. K. O. 205.102

Proces łódzki

Przed sądem w Łodzi toczy się proces, który jaskrawo naświetla, jak w praktyce wygląda stosowanie jednej z naczelnych dewiz endecji: „Bóg i Ojczyzna“.

Było to dnia Trzeciego Maja... Na uroczystość spieszyli patrioci do kościoła. Chcieli Bogu złożyć dzięki, że w wolnej już Ojczyźnie mogą obchodzić dzień wspomnienia podniosłego aktu, który Konstytucja z marca 1921 roku uznała za święto — narodowe. Do kościoła udały się nietylko tłumy ludności, ale również i przedstawiciele władz państwowych. Przybył wojewoda, generał, dowodzący garnizonem i inni dygnitarze, przybyli najpoważniejsi przedstawiciele społeczeństwa.

Ale przybyła również i — miejscowa endecja. Przybyła pod kościół i do kościoła... uzbrojona. W pałki, drągi żelazne, kastety, rewolwery. Przybyła, by zmącić uroczystość narodowo-kościelną by tłumom wiernych dać pokaz... rozgrywki partyjnej u wrót świątyni i w dzień święta narodowego.

Obecnie garść warcholów zasiada na ławie oskarżonych i oczekuje wyroku władz sądowych.

Ale nietylko makabryczne tło, które zawiodło tych ludzi przed szranki sądowe, budzi zgrozę. Również i sam przebieg procesu, zeznania oskarżonych, występy powołanych przez nich świadków odwodowych.

I to może jest najsmutniejsze w tym procesie, najbardziej odrażające.

Są bowiem w zamaganach politycznych i spełcznych dwa typy ludzkie. Jeden — to działacz, wewnątrznie przekonany o słuszności swej idei, człowiek, śmiało w jej obronie występujący, jako stawkę wnoszący swój honor, swe życie, gotów każdej chwili do wysnucia konsekwencji ze swych postępków, gotów cierpieć za ideę.

Ale jest i drugi typ. Człowiek, nie posiadający odwagi ponoszenia następstw za swe czyny, zachowujący tylko do momentu, kiedy trzeba dać świadectwo prawdzie... Złapany na gorącym uczynku tchórzliwie wypiera się wszystkiego w sposób niegodny i śmieszny, będzie się posługiwał fałszywymi świadkami i będzie szukał takich „obronców“ którzyby go z jakichś formalnych czy proceduralnych względów uchronili przed karą.

Z takim elementem mamy do czynienia w obecnym procesie łódzkim. Smutny jest widok tych oskarżonych — i jeszcze smutniejszy powołanych przez nich świadków, choćby nawet przybranych w sutannę, a pod nią mających serce, bijące tylko w takt partyjnych hasel...

I tu docieramy do owej deprawacji charakterów, która zdaje się być głównym przedmiotem nauki w „szkole endeckiej“. Zmącić uroczystość narodowo-kościelną, wywołać bezecną awanturę, przyjść do świątyni z instrumentami ulicznych burd, a potem próbować się wykręcić, a przed sąd postawić galerię więcej niż podejrzanych co do prawdziwości „świadków“ — to widowisko, które daje proces w Łodzi.

„Bóg i Ojczyzna“ — z hasłem tem szedł „Obwiepol“ w masy społeczeństwa. „Praworządność“ — ze słowem tem

Sojusz polsko-francuski a pakt wschodni

„Times“ stwierdza pojednawcze stanowisko rządu polskiego

London, 22. 1. (Pat.) „Times“ w depeszy swego warszawskiego korespondenta stwierdza, że aczkolwiek rozmowy min. Becka w Genewie z ministrami spraw zagranicznych Francji, Rumunii, Austrii, Węgier i Rosji Sowieckiej wywołały znaczne zainteresowanie w Polsce, to jednak żadna autorytatywna

enuncjacja nie została ogłoszona na temat omawianych spraw. Podczas, gdy rząd polski byłby w zasadzie skłonny przystąpić do konwencji austriackiej, to negatywny stosunek kół miarodajnych wobec paktu wschodniego nie uległ zmianie. Oficjalne stanowisko wobec Francji było ostatnio stanowczo bardziej

pojednawcze, stwierdza „Times“. Ze strony rządu polskiego widoczna jest tendencja wyrównania (jeżeli cena nie będzie zbyt wysoka), wszystkich nieporozumień, które zamąciły stosunki polsko-francuskie w ciągu ostatniego roku, lecz chęć przywrócenia sojuszu polsko-francuskiego do jego dawnej żywotności nie idzie tak daleko, aby miano się zgodzić na pakt wschodni.

**Nowa kombinacja min. Laval
Francja—Czechosłowacja—Sowiety**

Rzym, 22. I. (PAT.) „Tribuna“, omawiając w korespondencji z Genewy deklarację, złożoną przez ministra Laval, przedstawicielowi „Izwestij“ na temat projektu paktu wschodniego, pisze: „W Genewie przypuszczają, że po odmowie Polski, która nie przystąpi do paktu wschodniego, w rachubę wchodzić będzie inny sposób wzmocnienia przyjaźni francusko-sowieckiej. Mówi się m. in. o układzie w trójkę, któryby objął Francję, Czechosłowację i Sowiety.“

Zmiany do projektu Konstytucji przekazane Sejmowi

Warszawa, 22. I. (PAT.) Marszałek Senatu Raczkiewicz przekazał marszałkowi Sejmu zmiany do projektu ustawy konstytucyjnej uchwalonej przez Senat w dniu 16 bm.

**Preliminarz budżetowy
w komisji Senatu**

Warszawa, 2. 1. (Pat.) Komisja Skarbowo - budżetowa Senatu rozpoczęła cykl posiedzeń, poświęconych obradom nad preliminarzem budżetowym na rok budżetowy 1935-36. W dniu dzisiejszym komisja rozpatrywała przed południem budżet Prezydenta Rzplitej, Sejmu, kontroli Państwa, i Senatu. Na następnym posiedzeniu komisji we czwartek o godzinie 16 rozpatrywany będzie budżet Min. Komunik.

Posiedzenie Sejmu w piątek 25 bm.

Warszawa 22. 1. (PAT.) Marszałek Sejmu wyznaczył plenarne posiedzenie Sejmu na dzień 25 bm. na godz. 16.

Statek „Poznań“ przybył już do Liberji

Statek „Poznań“, który w miejsce uszkodzonej „Elemki“ udał się wraz z towarami i ekspedycją Ligi Morskiej i Kolonjalnej do afrykańskiej republiki murzuńskiej Liberji, przybył do stolicy tego kraju Monrowji dnia 19 stycznia br. Po wylądowaniu tam części ładunku, „Poznań“ uda się w dalszą drogę do Togo (Złote Wybrzeże).

**Napad na szkołę polską
na Warmji**

(o) Olsztyn, 2. 1. (Tel. wł.). W nocy z 18 na 19 bm. wybito kamieniami wszystkie szyby w szkole polskiej w Gietkowie na Warmji.

Sprawcą napadu jest niejaki Knorr, członek S. A. Związek Polaków interwenjował u władz o ukaranie go.

(Ciąg dalszy depesz na str. 4.)

Ostatni dzień procesu łódzkich narodowców

Wyrok ogłoszony będzie w piątek

Łódź, 22. I. (PAT.) Dziś w dalszym ciągu procesu przeciwko 19 członkom Stronnictwa Narodowego przemawiali obrońcy, przyczem wszyscy wnosili o uniewinnienie swoich klientów. Adwokat Klikar w swoim przemówieniu obrończym uzasadniał konieczność ruchu antysemitckiego, powołując się na przykład Niemiec.

Po przerwie południowej przemawiali dalej obrońcy adwokat Brzeziński, adwokat Zieliński i adwokat Nowodwor-

ski. Starają się oni osłabić akt oskarżenia i obalić zarzut konspiracji.

Następnie przewodniczący udzielił oskarżonym ostatniego słowa. Wszyscy wstają kolejno z miejsc i mówią: Proszę o wyrok uniewinniający. Oskarżony Konarzewski dodaje, że odcierpiał część kary i prosi o darowanie mu reszty.

Przewodniczący ogłosił: „Sąd udaje się na naradę. Wyrok ogłoszony będzie w piątek, dn. 25 bm. po południu“. Na tem sąd zamknął rozprawę.

Polsko-niemiecka konferencja kolejowa

uzgodniła ruch sąsiedzki i tranzyt przez Pomorze

Kraków, 22. I. (PAT.) Polsko-niemiecka konferencja kolejowa, która obradowała w Krakowie przez kilka dni, zakończyła obrady. Na konferencji załatwiono wszystkie poruszone zagadnienia, mianowicie m. in. uzgodniono ruch sąsiedzki między Polską a Niemcami i sprawę tranzytu z Niemiec do Prus

Wschodnich przez Pomorze. Uczestnicy konferencji w przerwach między obradami zwiedzali zabytki miasta oraz saliny wielickie. Po zamknięciu konferencji wyjechali do Zakopanego, zwiedzili Morskie Oko, a następnie przez Kraków powrócili do Niemiec.

Zjazd przedstawicieli Związku Miast Pomorskich

W dniu 22 bm. odbył się w Grudziądzu w sali rady miejskiej zjazd przedstawicieli Związku Miast Pomorskich. Na zjazd przybyli naczelnik wydziału samorządowego województwa Zakrzewski oraz starosta grudziądzki powiatowy i grodzki Niepokulczycki.

Zjazd zagał prezes Związku miast pomorskich prezydent miasta Włodek. Następnie odczytano sprawozdanie z całorocznej działalności Związku oraz wygłoszono szereg referatów, traktujących o samorządzie, poczem dokonano wyboru nowego zarządu.

W skład zarządu weszli burmistrzo-

wie Blokut z Brodnicy, Bolduan z Wejherowa, Trybur, Hanula z Chojnic i prezydent miasta Grudziądz Włodek. Zarząd ukonstytuuje się na następnym zebraniu.

Przybyli na zjazd burmistrzowie po ukończeniu obrad zwiedzili jedną ze szkół powszechnych oraz gazownię miejską, gdzie demonstrowano nowe palniki, jakie miasto Grudziądz zastosowało do centralnego ogrzewania gmachów szkolnych i innych gmachów publicznych miejskich. O godz. 5 po poł. uczestnicy zjazdu podejmowani byli herbatką u prezydenta miasta Włodka.

Saara a Gdańsk

Znamienne oświadczenie delegacji gdańskiej w Genewie

Pismo „Danziger Vorposten“ zamieszcza na pierwszej stronie list podpisa-

ny w Genewie przez delegację zagłębia Saary oraz prezydenta Greisera i delegację gdańską.

List ten brzmi:

„Saara jest niemiecka, a Gdańsk zostanie niemieckim. To stwierdzają w dniu 17 stycznia 1935 r., w dniu uchwalenia przez Radę Ligi Narodów powrotu zagłębia Saary do Niemiec, obie delegacje w Genewie swojemi podpisami“

prasa endecka siliła się uzyskiwać popleczników dla endecji.

Oba zawołania były świadomym fałszem.

Proces w Łodzi unaocznia to w całej pełni.

Białe Orły płyną ku Bałtykowi

Po 147 latach

Wymarsz Niemców z Grudziądza i wkroczenie Wojsk Polskich

Od chwili zakończenia wojny, polska ludność Grudziądza śledziła z zapartym oddechem wszelkie poczynania, które miały przynieść upragnioną wolność.

Od kwietnia 1919 roku rozpoczęły się rządy osławionego „Grenzschutzu“, który rozłożył się kwaterą na odcinku Jabłonowo—Grudziądz. Panem życia i śmierci był znany później szeroko awanturnik por. Rosbach, zacięty wróg Polaków, który prześladowaniami chciał zgniebić ducha narodowego.

Zbliżał się jednak dzień, w którym miały się skończyć rządy uzbrojonych band, bowiem cały lepszy element dawno wycofał się z armii niemieckiej a w szeregach „Grenzschutzu“ pozostały jedynie jednostki najgorsze, przed którymi nawet sami Niemcy nie byli pewni, bowiem rabowano i dopuszczano się rozmaitych gwałtów, bez względu na narodowość krzywdzonego.

Z początkiem stycznia 1920 roku ukazały się na ulicach Grudziądza pierwsze mundury polskich oficerów. Byli to członkowie „Komisji Organizowania Służby Intendentury“, oraz członkowie Wojskowej Komisji Odbiorczej, która po wejściu w życie Traktatu Wersalskiego przybyła na Pomorze, aby odebrać twierdze pruskie, Toruń, Chełmno i Grudziądz.

Dnia 14 stycznia o godz. 11 przed południem przedstawili się członkowie komisji niemieckiemu gubernatorowi wojskowemu gen. von Malachowskiemu. Tegoż dnia o godz. 14 rozpoczęła komisja prace odbiorcze, które całkowicie ukończono 2 lutego.

Dnia 22 stycznia o godz. 11 przed południem nastąpiło uroczyste oddanie twierdzy grudziądzkiej w ręce przewodniczącego Komisji Polskiej mjr. Fiałkowskiego. Przejęcie odbyło się w budynku gubernatora wojskowego przy ul. Lipowej, gdzie obecnie mieści się Pomorska Izba Skarbowa. W czasie tej uroczystości miał gen. Malachowski krótkie, żołnierskie przemówienie, które zakończył temi słowami:

„Pan, panie majorze, jako żołnierz zrozumie, jak ciężko oddać żołnierzowi twierdzę bez strzału!“

Tego samego dnia wojska niemieckie rozpoczęły wymarsz, kierując się na dworzec, skąd pociągami odjeżdżały w kierunku granicy niemieckiej. Właściwy wymarsz Niemców nastąpił 23 stycznia.

Przez cały dzień, poprzedzający wymarsz ostatnich oddziałów niemieckich, miasto było w ciągłej obawie przed gwałtami pijanych żołnierzy, którzy gromadnie obchodzili lokale, zaczepiając ludność i odgrajając się Polakom. Oficerowie „Grenzschutzu“ urządzili bankiet pożegnalny w winiarni „Zur Traube“ i „Tante Hannchen“ (dzisiejszy Grześkowiak) na Placu 23 Stycznia.

Po bankiecie pojechali do Rudnika, gdzie poraz ostatni na Pomorzu wychylił szklanekę wina.

Wstał mroźny, lecz pogodny poranek 23 stycznia 1920 r. Już od samego rana ludność niemiecka dążyła ku Rynkowi, gdzie miało nastąpić ostatnie pożegnanie odmaszerowujących oddziałów niemieckich. Około godz. 11 zgromadziły się niewielkie oddziały piechoty, artylerji i konnicy, które jako ostatnie opuszczały Grudziądz. Przed pomnikiem Wilhelma zgrupowali się oficerowie i starszyzna niemiecka.

O ile w Toruniu nikt właściwie Niemców nie żegnał, gdyż pozostali w mieście Niemcy pochowali się w swoich mieszkaniach, o tyle w Grudziądzu pożegnanie Niemców odbyło się hałaśliwie, gdyż butni żołnierze „Grenzschutzu“ nie szczędzili obraźliwych okrzyków pod adresem Polaków, zapowiadając swój rychły powrót, a ponadto spokojne i poważne zachowanie się wojsk polskich, wkraczających na Pomorze rozzuchwalało Niemców. Po przemówieniach, złożeniu wieńca u stóp pomnika i odegraniu hymnu niemieckiego oddziały ruszyły w kierunku Rynku

Zbożowego (dzisiejszy Plac 23 Stycznia). Przy pomniku Germanji z popiersiem Bismarcka, odbyło się drugie pożegnanie, poczem oddziały ruszyły ulicą 3-go Maja, aby przez prowizoryczny most drewniany przejść na drugą stronę Wisły.

Podczas gdy na Rynku odbywało się pożegnanie wojsk niemieckich, władze polskie za prezydentem Włodkiem na czele przejmowały magistrat od niemieckiego nadburmistrza dr. Petersa.

Natychmiast po ustąpieniu wojsk niemieckich rozpoczęto szybko dekorować miasto. Z ulicy Lipowej nadszedł długi pochód dzieci polskich z chorągiewkami i bukietkami w rękach. Nauczyciele Polacy ustawili dzieci w szpaler, członkowie polskich towarzystw oraz Straż Ludowa zgrupowali masy publiczności, która tłumnie wyległa na ulicę, aby powitać wkraczające oddziały polskie.

Podczas gdy z dworca wyruszał ostatni pociąg, wiozący resztki załogi niemieckiej i niemieckich urzędników, stację obsadziła straż ludowa. O godz. 12,25 zjechał na dworzec polski pociąg pancerny „Hallerczyk“. Pociąg przybył z Melna, wioząc kompanię 42 p. p. i karabiny maszynowe. Po obsadzeniu dworca, pancernka podjechała na most nad Wisłą, gdzie wystawiono silne straż.

W kilka minut po przyjeździe pociągu pancernego „Hallerczyk“, zjechał od strony Kornatowa drugi pociąg pan-

cerny „Wilki“, którym przyjechał dowódca frontu płk. sztabu generalnego Iwanowski. Natychmiast po przybyciu pociągów pancernych udała się na dworzec główna komisja odbiorcza z mjr. Fiałkowskim na czele, aby przywitać pierwsze oddziały polskie w Grudziądzu.

Tymczasem do Chełmińskiego Przedmieścia zbliżał się patrol oficerski i pułku ułanów krechowieckich.

W ślad za patroliem wjechał od strony Mniszka dywizjon tegoż pułku pod dowództwem obecnego płk., a ówczesnego rotmistrza Zygmunta Podhorskiego. Na czele dziarskich ułanów jechali na białych koniach trębacz, wygrywając fanfarę kawalerską. Po obsadzeniu przedmieścia chełmińskiego, dywizjon skierował się ku szosie radzyńskiej, aby połączyć się z nadciągającą od strony Radzyna kolumną gen. Pruszyńskiego.

Wojska przeznaczone do zajęcia Grudziądza stały pod dowództwem gen. Stanisława Pruszyńskiego. Sztab tej grupy operacyjnej znajdował się wówczas w Wąbrzeźnie.

O godz. 14 ukazały się pierwsze kolumny nadciągającego wojska od strony Radzyna. Jako straż przednia przejechał przez przejazd kolejowy koło parku miejskiego samochód ciężarowy, obsadzony żołnierzami i karabinami maszynowymi. Za nim jechał samochód gen. Pruszyńskiego. Generała przywitano przy przyjeździe chlebem i solą,

poczem przemówili starosta Ossowski, prezydent Włodek i ks. Partyka. Wzruszony gen. podziękował wszystkim, poczem wznosił okrzyk na cześć Grudziądza. Trębacz i pułku ułanów krechowieckich zagrali hymn narodowy, poczem długa kolumna wojska wkroczyła do miasta.

Pochód otwierał samochód z oficerami Komisji Odbiorczej, poczem na białych koniach cwałowali trębacz, za nimi zaś postępowały szeregi piechoty, kawalerji i artylerji.

Po uroczystościach powitalnych na Rynku odbyła się pierwsza polska defilada.

Gdy rozległ się twardy krok polskich piechurów, gdy zatrzępotwały proporzyczki ułanów krechowieckich, gdy zadudniły polskie armaty, wówczas z pierśi zgromadzonych tłumów wydarł się jeden wielki okrzyk:

„Niech żyje nasza armja narodowa, niech żyje Polska wielka i niepodległa!“

Tak minął ten pierwszy, nie zapomniany dzień w wolnej Ojczyźnie, kiedy po raz pierwszy od 147 lat rozległy się w murach uporczywie niemczonego Grudziądza słowa polskiej komendy wojskowej.

Niezapomniana rocznica tkwi głęboko w pamięci każdego Polaka, który na własne oczy mógł oglądać ten dla Grudziądza dzień radosny.

Czasy przełomowe w Grudziądzu

Gdy wojna światowa dobiegała końca i rozpoczęły się rewolty w armji niemieckiej, wszystkie prowincje i miasta dawnego cesarstwa stanęły wobec widma walk ulicznych, rozboju i anarchji, które stały się hasłem dnia.

Powracające z frontu oddziały wojskowe, zrzuciwszy z siebie poczucie dyscypliny, opanowały władzę, odbierając swoim oficerom broń, zrywając im naramienniki i kokardy cesarskie.

Również Grudziądz przechodził w pierwszych dniach listopada 1918 roku okres przełomowy. Władzę nad miastem dźwizył wówczas czerwoną „Arbeiter und Soldatenrat“.

Podczas rządów tej rady „robotników i żołnierzy“ padają pierwsze hasła „Polska zmartwychwstaje“.

Dnia 16 listopada 1918 roku ukazała się w Grudziądzu słynna odezwa Koła Polskiego w sejmie pruskim i w parlamencie niemieckim.

„Twórzmy Państwo swoje!“
„Niech żyje niepodległa, zjednoczona Polska!“

Odezwa wywarła na ludności polskiej wielkie wrażenie, gdyż po 140 latach niewoli głosiła, że ciemiężony przez butnych Niemców naród polski odzyska wreszcie wolność.

Po pierwszej odezwie ukazała się

druga Komisjarjatu i Naczelnej Rady Ludowej, zwołująca na wtorek dnia 3 grudnia 1918 sejm dzielnicowy do sali Lamberta w Poznaniu. W kilka dni później utworzył się Komitet wyborczy.

Pierwszy wiec ludowy w Grudziądzu przy współudziale kobiet odbył się dnia 17 listopada 1918 roku w ówczesnym hotelu „Czarny Orzeł“ (dzisiaj hotel „Warszawski“).

Hasłem wiecu była wolność myśli i słowa. Mówcy, którzy przemawiali kolejno, zobrazowali przebieg wojny światowej, widząc przyczynę tej okropnej masakry w haniebnym rozbiórce Polski, który zwiłchnął równowagę Europy. Poraz pierwszy od czasów niewoli zabrzmiał wówczas w Grudziądzu głośno wzniesiony okrzyk:

„Niech żyje wolna niepodległa i zjednoczona Polska!“

Zebrań wybrało „Radę Ludową“, która wysłała swoich delegatów na sejm dzielnicowy w Poznaniu.

Pamiętny jest dzień 26 listopada 1918 roku, kiedy pojawiła się na ul. Toruńskiej pierwsza polska chorągiew, jako symbol powitania polskich obywateli, powracających z armji niemieckiej.

Dnia 3 grudnia 1918 roku odbył się w hotelu „Czarny Orzeł“ wielki wiec żołnierski, który zgromadził 800 żołnierzy-Polaków. Wiec ten zajął por. Bolesław Krajewski, który przedstawił projekt wybrania „Polskiej Rady Żołnierskiej“ jako przedstawicielstwa żołnierzy Polaków w „Radzie robotników i żołnierzy“. Radę wybrano, poczem 8 grudnia odbył się drugi żywiołowy wiec.

Ruch polski oczywiście nie podobał się Niemcom, którzy poczęli czynne przygotowania do zwalczania go. Tymczasem wybuch 27 grudnia 1918 roku powstanie w Poznaniu. Niemcy zostają wyparci z miasta. Powstańcy zdobywają jedne koszary po drugich i zwycięskie hasło „Polacy do broni“ elektryzuje całą Wielkopolskę i Pomorze, znajdując też odpowiedni oddźwięk w Grudziądzu.

Natychmiast po wybuchu powstania wielkopolskiego powstaje w Grudziądzu tajna organizacja wojskowa, obejmująca całe Pomorze z Warmją i z Mazurami, nazwana „Organizacją Wojskową Pomorza“. Wyznaczeni delegaci udali

Przed piętnastu laty

KOMUNIKAT SZTABU GENERALNEGO z dnia 23 stycznia 1920 roku:
W dniu wczorajszym wojska nasze zajęły Chełmno, Koronowo, Wyrzysk i Wysoko.
KOMUNIKAT SZTABU GENERALNEGO z dnia 24 stycznia 1920 roku:
Wśród entuzjazmu ludności wkroczyły wojska nasze w dniu wczorajszym do Grudziądza.
(—) Malczewski, płk.

Otwarcie Wystawy Mickiewiczowskiej przez P. Prezydenta Rzplitej

Pan Prezydent Rzplitej w obecności członków rządu, dokonał w Pałacu Potockich otwarcia Wystawy Mickiewiczowskiej, urządzonej przez Bibliotekę Narodową. Na zdjęciu — Pan Prezydent Rzplitej podczas zwiedzania wystawy.

się do Poznania, gdzie odbyła się konferencja z miejscowymi patriotami celem ustalenia wspólnej akcji.

Wszędzie poczęto organizować strażę ludową.

Czułość niemieckich władz wojskowych, (w samym Grudziądzu stało przeszło 8.000 żołnierzy) paraliżowało każdą większą akcję.

Mimo prześladowań, represyj i aresztowań pracowano nadal organizacyjnie, zakupując broń, amunicję i przybory wojskowe, przechowując je częściowo w Grudziądzu, częściowo zaś wysy-

lając do Kongresówki.

O. W. P. rozrosła się jako potężna organizacja. Należeli do niej wszyscy patrioci pomorscy, którzy, nie obawiając się konsekwencji, pracowali w ukryciu, niekiedy nawet jawnie dla dobra Polski i swoich rodaków.

Rok 1919, zwłaszcza w pierwszej połowie, odznaczał się prześladowaniem Polaków w Grudziądzu oraz na całym Pomorzu. Rewizje domowe, aresztowania, procesy o zdradę stanu i zamykanie Towarzystw były na porządku dziennym. Zakazano telefonować po polsku,

zarządzano z ramienia gubernatora pryncypalną cenzurą prasową, jednym słowem stawiano wobec Polaków wszelkie możliwe i niemożliwe represje.

Nie bacząc na niepowodzenia, pracowali patrioci polscy w Grudziądzu z samozaparciem, licząc na to, że trud ich nie pójdzie na marne, i że Polska powstanie do nowego mocarstwowego życia.

Rok 1920 przyniósł nareszcie po 147 latach niewoli upragnioną wolność, a dzień 23 stycznia zapisał się złotymi literami w pamięci wszystkich Polaków, mieszkających wówczas w Grudziądzu.

— Miasto posiadało własną policję miejską, złożoną niemal wyłącznie z Niemców. Natychmiast przystąpiłem do spolszczenia kadr policyjnych, co mi się też w szybkim czasie udało.

— Czy po objęciu władzy przez Polaków nie doszło do żadnych ekscesów?

— Specjalnie wrogich wystąpień nie było. Rozeszły się wprawdzie pogłoski o aktach sabotażu i przygotowującym się zamachu w elektrowni i w gazowni. Udałem się wówczas do dyrektora gazowni, któremu oświadczyłem, że za wszelkie próby sabotażu będę osobiście odpowiedzialny. Oczywiście, że do żadnego wypadku nie doszło.

Zastrajkowały jedynie pewnego dnia telefonistki, a to w związku z rozbięciem przez żołnierzy pomników niemieckich. Udałem się natychmiast na pocztę, gdzie oświadczyłem telefonistkom, że w razie gdyby w przeciągu 5 minut nie przystąpiły do pracy, do rana będą wszystkie odstawione na granicę niemiecką do Gardei. Groźba moja poskutkowała, bo wszystkie telefonistki przystąpiły natychmiast do pracy.

W ten sposób rozpocząłem urzędowanie, pozostając na wyznaczonym posterunku przez 15 lat, starając się zawsze i wszędzie dbać o interes współobywateli i dobro miasta — zakończył swe interesujące wspomnienia pan prezydent.

T. R.

Wkroczenie wojsk polskich do Grudziądza Objęcie Zarządu Miasta przez władze polskie

Korzystając z uprzejmości p. prezydenta Włodka możemy podzielić się z Czytelnikami wrażeniami, jakie odczuł p. prezydent w pierwszych dniach objęcia przez niego oficjalnego zarządu miasta.

— Jak odbyło się przejście władzy przez pana prezydenta?

— Forma przejścia była prosta i krótka. W tym gabinecie, w którym teraz z panem redaktorem siedzimy, zebrali się kilku delegatów rady ludowej, członkowie magistratu oraz nadburmistrz dr. Peters. Spisaliśmy krótki protokół przejścia przeze mnie władzy i dobytku miejskiego, poczem Dr. Peters opuścił miasto wspólnie z gubernatorem wojennym, odjeżdżając ostatnim pociągiem w stronę Gardei. Po opuszczeniu miasta przez ostatnie oddziały wojskowe, które przeszły przez most na Wiśle, ludność polska rozpoczęła pracę przy dekoracji miasta. Robotnicy miejscy z insp. plantacji na czele przyozdobili Ratusz i Królewski Dwór. Na Rynku, gdzie stał pomnik cesarza Wilhelma ustawiono wysokie maszty z zawieszonymi na nich chorągwiemi państw koalicyjnych i szereg flag polskich. Dzięki tej dekoracji Rynku postać Wilhelma została zupełnie zakryta.

— Jak odbyło się samo wkroczenie oddziałów polskich?

— Pierwsze oddziały polskie stanęły o godz. 14 na przejeździe kolejowym przy ul. Hallera, gdzie powitałem dowódcę polskiej siły zbrojnej gen. Pruszyńskiego. Przez zalane ludnością ulice przemaszerowały oddziały pierwszych polskich żołnierzy na Rynek, gdzie nastąpił uroczysty akt oficjalnego powitania. Po ceremonii na Rynku wojsko pomaszeroowało do wyznaczonych im koszar. Wieczorem odbył się w Królewskim Dworze obiad na cześć generała i oficerów. Podczas obiadu przybył pod Królewski Dwór pochód z pochodniami, do którego wygłosiłem z balkonu przemówienie.

Następnego dnia odbyła się na Rynku pierwsza polska Msza polowa, którą w ogromnym skupieniu wysłuchali wszyscy obecni.

— Jak wyglądały sprawy finansowe w mieście?

— Wszyscy odczuwali silny brak gotówki, a zwłaszcza brak było zupełnie

drobnych odcinków. Po uzyskaniu telefonicznej zgody urzędującego wówczas Wicewojewody, przeprowadziłem jedną z najkorzystniejszych operacji finansowych dla miasta. W skarbcu miejskim znalazłem pieniądze miejskie t. zw. „Notgeld“, wydane swego czasu za zgodą władz niemieckich przez Zarząd Miasta.

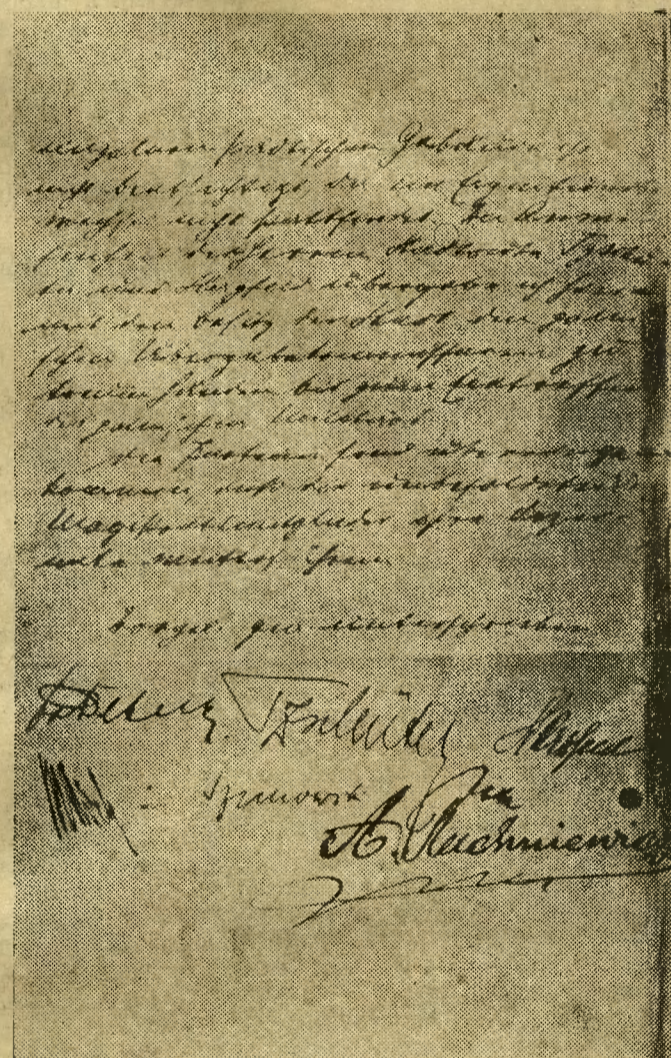
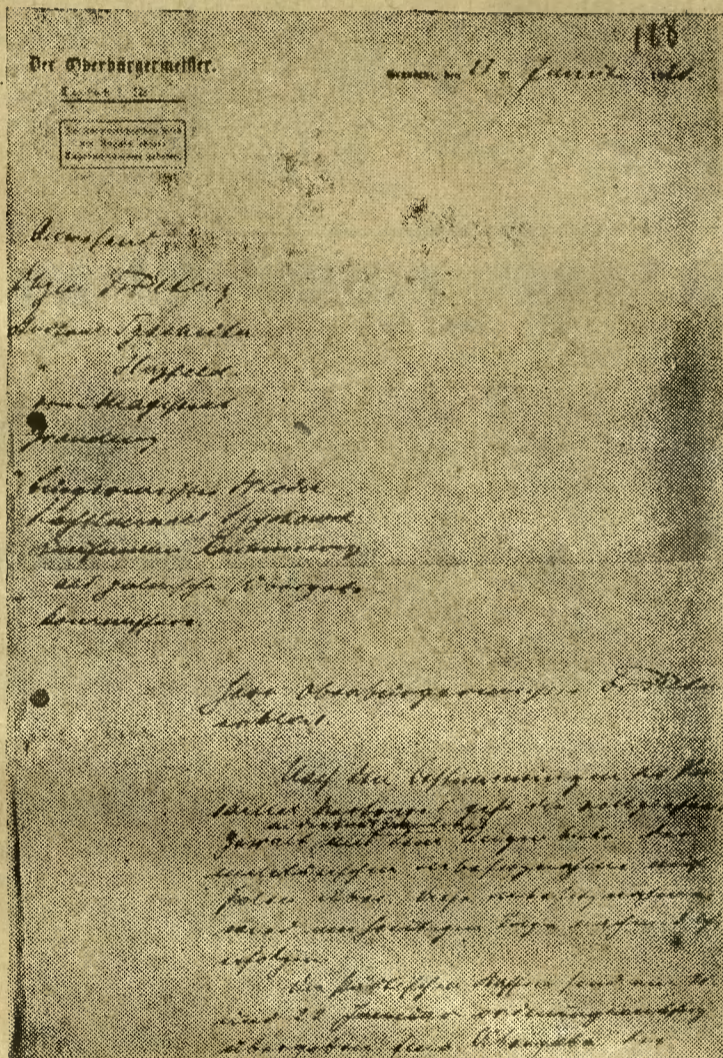
Po porozumieniu się ze Starostą, został umieszczony na tych pieniądzech polski nadruk poczem nowy środek płatniczy poszedł w kurs. Po dłuższym czasie przystąpiliśmy do wykupu tych pieniędzy, większa jednak ich część zgi-

nęła, już to zabrana przez oddziały wojskowe, już to schowana przez ludność na pamiętkę.

— Jak przedstawiała się sprawa tramwajów miejskich?

— Z chwilą przybycia mego do Grudziądza tramwaje były nieczynne. Przystąpiłem natychmiast do skompletowania obsługi drużyn konduktorskich i motorniczych, angażując dużą ilość Polaków. Dzięki temu już w kilka dni po objęciu urzędowania wyjechały na miasto pierwsze wagony.

— Jak przedstawiała się sprawa polijci?

Dokument przejścia Grudziądza przez władze polskie

Autentyczny dokument przejścia miasta spisany dnia 23 stycznia 1920 roku w ratuszu grudziądzkim stanowi niemalą wartość historyczną. Tekst w przekładzie brzmi jak następuje: Grudziądz, 23 stycznia 1920 roku. Otoczni: nadburmistrz dr. Peters, radca miejski Tschueter i Herzfeld z magistratu, burmistrz Włodek, mec. Szychowski, kupiec Ruchniewicz jako członkowie polskiej Komisji Przejścia. Nadburmistrz Dr. Peters oświadcza: W myśl postanowień „Traktatu Wersalskiego” przechodzi władza wykonawcza nad miastem Grudziądziem z chwilą wkroczenia wojsk polskich, na rzecz Państwa Polskiego. Sprawowanie władzy nastąpi dziś o godz. 3 po południu. Kasy Miejskie zostały oddane w porządku 21 i 22 stycznia. Specjalne przekazanie poszczególnych budynków miejskich nie leży w planie, gdyż nie nastąpi żadna zamiana własności. W obecności radców miejskich Tschuetera i Herzfelda oddaję niniejszym miasto Grudziądz w wierne ręce polskiej komisji od biorczej, aż do chwili wkroczenia wojsk polskich. Poszczególne strony zgodziły się, że nieopłacani członkowie magistratu poprowadzą w dalszym ciągu swoje decernaty. Podpisy: Dr. Peters, Tschueter, Herzfeld, Szychowski, Włodek, Ruchniewicz.

Represje pruskie

Jak było w Toruniu przed 15 laty?

(Napisał z pamięci Franciszek Wienczek, b. sekretarz Rady Ludowej w Toruniu).

(Dokończenie).

Po południu, z namowy kilku Polaków zaczęliśmy nad Wisłą rozbrajać przechodzących żołnierzy Grenszuczu, odbierając im broń wrzucając do rzeki.

Nazajutrz komendant niemiecki w Toruniu zarządził stan obostrzony przy czym zaaresztowano pp. Antoniego Brejskiego, Ks. Wysińskiego, Jakóba Suleckiego a później jeszcze prezesa b. Rady Ludowej śp. Szumana i członka Rady Żołnierskiej p. Ludwika Makowskiego.

Aby więc nie narażać życia aresztowanych, czynnikami kierujące polską strażą ludową wstrzymywały wszelkie jawne odruchy powstańcze, przewidując jednak na komendantów zbrojnego powstania pp. Wacława Hulewicza, śp. Dr.

Tadeusza Janowskiego i Bolesława Makowskiego.

RADOSNA CHWILA

Zbliżał się dzień wielki. Na pewnym zebraniu, bodajże najliczniejszym odbytem na kilka dni przed przejściem przez Polskę ziem Zaboru Pruskiego z udziałem wszystkich polskich organizacji zjawiał się niespodziewanie oficer w mundurze polskiego ułana. Był to p. Jan Donimirski z Lysomic, który jako adiutant dowódcy dywizji wojska, mającego wkroczyć na Pomorze przyniósł pewne informacje.

Według tych informacji, wkroczenie wojsk polskich miało nastąpić 18 stycznia o godzinie 12 minut 30 przez most kolejowy koło dworca miejskiego.

Zjawienie się oficera polskiego na ze-

braniu wywarło na obecnych tak silne wrażenie, że w każdym niemal oku zabłyśnięła iza radości.

Z władzami niemieckimi ustalono, że ostatni oddział Grenszuczu opuści Toruń 18 stycznia o godz. 8-mej rano. W układach tych uczestniczył pierwszy komisaryczny prezydent miasta p. Dr. Otto Steinborn.

Komendant niemiecki nie sprzeciwiał się przystąpieniu do wstępnych prac przy dekoracji miasta, jednak nie chciał wziąć na siebie żadnej odpowiedzialności za zachowanie się żołnierzy Grenszuczu, a nadburmistrz niemiecki na dekorację miasta poprostu nie pozwolił aż do końca trwania suwerenności niemieckiej.

Mimo to ludność polska od zmroku do rana pracowała gorączkowo nad udekorowaniem domów, bram, sklepów i ckień mieszkań prywatnych, a na końcu ustawiono też bramy triumfalne i powieszono dawno już przygotowane chorągwie.

Pierwszy prezydent polski miasta Grudziądza Józef Włodek, który od chwili przejścia Grudziądza z rąk władz niemieckich do dnia dzisiejszego piastuje swoje odpowiedzialne stanowisko. — Wraz z rocznicą oswoobodzenia miasta obchodzi pan prezydent w dniu dzisiejszym 15-lecie swojej pracy dla dobra Grudziądza i jego obywateli.

STANISŁAW ZIELIŃSKI

Obrazki z powstania 1863 r.

(Ciąg dalszy).

Na te wszystkie moskiewskie zapędy strzelcy odpowiadali z rzadka, lecz pewnymi strzałami ze swych myśliwskich dwururek. Z godzinę trwał tego rodzaju ogień, gdy dowódca moskiewski, widząc niewygodę podobnego działania, bo już stracił sporą liczbę żołnierzy, a żadnego prawie nie widział jeszcze powstańca, postanowił działać stanowczo. Było to około godziny 7, gdy wódz moskiewski, ściągając lewe skrzydło oraz wezwawszy część rezerwy i połączwszy to wszystko w jedną, wielką kolumnę, przy odgłosie trąbki i bicia bębnow ruszył pośpiesznym krokiem na obóz powstańców.

Chwila była stanowcza.

Niemożliwe było czekać na miejscu na podobny atak — krok tylko hazardowny mógł ocalić obóz.

Spiesznie więc wzywa wódz powstańczy kompanię, zostającą w rezerwie, a korzystając z nieznamośności wśród ludzi oddziału znaczenia sygnałów moskiewskich — sam niedługo oficer tego wojska — komenderuje 3-cią kompanją, na którą skierowany był atak i 1-szą kompanją spiesznym krokiem naprzód.

Nie trzeba było powtarzać komendy, minut tylko kilka piekielnego ognia a już nie było śladu Moskali.

Atak strzelców żmudzkich na nieprzyjaciela tak był natarczywy, że prawie skrzydło moskiewskie, bezczynne prawie od samego początku walki, a teraz panicznym strachem przejęte, przez bagna rzuciło się do ucieczki — lecz już było zapóźno, bo tak szybko i głęboko posunął się Dłuski goniąc szczątki rozbitej kolumny, że pozostało mu tylko wstrzymać pogoń i w tył się skręcić, aby owemu prawemu skrzydłu odciąć odwrót, co też uczynił.

Tymczasem nie próżnowali plutony czwartej kompanji, krok w krok postępując za umykającym skrzydłem. W ten sposób, gdy Dłuski zagroził odwrót, a czwarta kompanja coraz goręcej nacierała, Moskale rzucają się na niebronione bagno, myśląc, że tą drogą unikną pogoni, lecz bagno było nadto głębokie, a strzały polskie bez pudła — gdyby choć jednemu udało się wyjść z niego.

W taki to sposób zginęły z kretesem ze świata dwie rotę dzielnych strzelców carskich, strzelców pierwszych w Rosji z celnego strzelania i niepomamowanej odwagi, w ten sposób zginęło marnie kilka setek sług carskich i od kogo jeszcze! — Z rąk tych samych wieśniaków, którzy przed miesiącem może jeszcze nie wiedzieli, co to broń, co ładunek...

Świetne lecz smutne było to zwycięstwo, chociaż co do liczby dziwnie mało stracono, gdyż tylko 9 zabitych, 5 ciężko i 3 lekko rannych. Lecz byli to najdzielniejsi oficerowie, najodważniejsi żołnierze. Pod Draginiami legli: Dr. Aleksander Szyling, dowódca jazdy; Janczewski, b. student Wszechnicy Jagiellońskiej; dr. Lipski, Wędkiewicz ze szkoły wojskowej; Ot. Proniewski, podoficer jazdy; Linkowski, Cierpiński, Borkowski Wojciech, student dorpackiego uniwersytetu i inni.

II.

ADAM BITIS, CHŁOP DOWÓDCA.

Major Porada — to może jedyny z dowódców włościan w Koronie, jeżeli pominąć tu i ówdzie znachodzących się dowódców garstek żandarmerji narodowej; ale i Porada samodzielny dowódca nie był, lecz chadzał pod komendą innych. Litwa miała ich kilku. Jednym z wybitniejszych to bezwątpienia roztropny i dzielny Bitis.

Był włościaninem koronnym, t. j. przypisanym do dóbr rządowych. Z Białozoryszek parafji szawlańskiej, szawelskiego powiatu pochodził — Żmudzina z dziada pradziada. Dwa lata zaledwie liczył Adam, gdy w roku 1838 odumarł go ojciec, gospodarz w Białozoryszkach, zostawiając wdowę Barbarę, sześciu synów i córkę. Zwykle koleje chłopskiego dziecka przechodził Adam, nim z wiekiem doszedł do godności parobka: cztery lata trochę pasał, sześć był półparobczakiem, wdrażającym się w rutynę wiejskiej gospodarki.

Przyszły nacelnik oddziału powstańców — po polsku nie umiał, a nie mając do czynienia z panami, nie czuł nawet potrzeby uczenia się polskiego języka, nieużywano w tem kole, w którym się wychował. Natomiast i za trzodą i za plugiem nie rozstawał się Bitis z elementarzem. Z własnej

Nie mogą doczekać 1-go marca

Policja saarska zastrzeliła separatystę Mayera — Aresztowanie komisarsa policji przez władze plebiscytowe

Saarbrücken, 22. I. (PAT.) „Saarbrücker Ztg.“ donosi z Hostenbach, że policja tamtejsza miała zaaresztować byłego prefekta Sanktgoarshausen — Mayera oskarżonego o nadużycia finansowe. Policja po wkroczeniu do domu znalazła Mayera w piwnicy. Meyer zagroził policjantom rewolwerem. W odpowiedzi na to policjanci dali kilka strzałów, zabijając go na miejscu. Syn Mayera, który odgrażał się policjantom, został aresztowany.

Z rozporządzenia władz sądowych

został aresztowany komisarz Tilk z Hostenbach, który miał zlecone przez władze Rzeszy aresztowanie Mayera.

Paryż 22. I. (PAT.) Korespondent Havasa donosi z Saarbruecken o szczegółach tragicznej śmierci byłego burmistrza Mayera w pobliżu granicy francuskiej. Meyer był znanym w Nadrenji separatystą i przez pewien czas pełnił funkcje podburmistrza w miejscowości St. Goarschausen. Następnie Meyer zbiegł do Saary, gdzie mieszkał od kilku lat. Wczoraj zjawił się w jego miesz-

kaniu komisarz policji Tilk, który na mocy rozkazu, wydanego przez władze niemieckie i wizowanego w Saarbruecken chciał aresztować Mayera za rękome dokonane przez niego malwersacyi.

Meyer zabarykadował się w piwnicy. Wówczas policjanci towarzyszący Tilko wi rozpoczęli ogień z rewolwerów przez drzwi. Gdy Meyer usiłował wydostać się z piwnicy, zabito go przy wyjściu.

Komisarz policji Tilk został aresztowany. Sąd w Saarbruecken nie chciał jednak potwierdzić rozkazu jego aresztowania. Tilka uwięziono z polecenia najwyższego trybunału plebiscytowego, który ujął całą sprawę w swoje ręce.

2500 uchodźców

Paryż, 22. I. (PAT.) W dniu wczorajszym przybyło do Forbach 20 emigrantów z zagłębia Saary. Będą oni odesłani do Tuluzji

Paryż 22. I. (PAT.) Ministrowie Herriot i Regnier oświadczają, że w wyniku plebiscytu saarskiego przybyło do Francji z zagłębia Saary 2500 osób, w tem 1973 mieszkańców Saary, 442 cudzoziemców i 185 Francuzów. Uchodźców rozlokowano jak następuje: 612 w Tuluzji, 212 w Montauban, 197 w Carcosonne, 102 w Ariege, zaś 442 cudzoziemców w Strasburgu.

Jak odbędzie się przejęcie Saary?

Paryż, 22. I. (PAT.) Z Saarbrücken donoszą: Urzędnicy cudzoziemscy Ligi Narodów pełnić będą służbę do 28 lutego. 1 marca przybędzie do Saarbrücken komisarz Rzeszy do spraw Saary Buerckel i w imieniu rządu niemieckiego przejmie z rąk przewodniczącego komisji rządzącej Knoxa władzę nad terytorjum plebiscytowym.

Rugi Polaków na Śląsku Cieszyńskim

Morawska Ostrawa 22. I. (Pat.) Rozgorczenie wśród robotników polskich w hutach trzynieckich na Śląsku n. Olzą wywołało mianowanie przez dyrekcję 5 dozorców, absolwentów czeskich szkół przemysłowych i członków czeskich organizacyi. Jednocześnie dyrekcja wydała dozorców, przyznających się do na-

Konsulat japoński w Gdyni

Warszawa, 22. I. (Tel. wł.) Jak dowiadujemy się z dobrze poinformowanych źródeł, w najbliższym czasie utworzony zostanie w Gdyni Konsulat japoński, co świadczy o ożywieniu się naszych stosunków gospodarczych z Dalekim Wschodem.

Bilans Banku Gdańskiego

Przed kilku dniami odbyło się posiedzenie rady nadzorczej Banku Gdańskiego, na którym zatwierdzono bilans za rok rachunkowy 1934. Czysty zysk wynosi 905.076 guld. Po odpisaniu kilku pozycji pozostała kwota 336.766 guld., z której rozdzielona zostanie dywidenda.

Na walnem zebraniu Banku Gdańskiego, które zwołane zostało na 30 czerwca rb., zaproponowane zostanie wypłacenie dywidendy w wysokości 4 procent.

Ekspedycja Byrda wraca z okolic podbiegunowych

(h) Nowy Jork, 22. I. (Tel. wł.) Według wiadomości radiowych z Małej Ameryki drużyna ekspedycyja antarktyczna admirała Byrda przygotowuje się do powrotu. W ubiegłym czwartek w rocznicę przybycia do Małej Ameryki, zaczęto zwozić obóz wyprawy. Większa część cennych materiałów znajduje się już w pakach, które będą przewiezione nad zatokę Wielorybią.

Oba statki wyprawy są już w drodze do tej zatoki. Statek „Bear of Oakland” przybędzie około niedzieli. Na trudności napotka załadowanie, gdyż warunki lodowe są w tym roku bardzo niekorzystne. Wszystkie bagaże trzeba będzie przewozić sześć mil po lodzie do okrętu na saneczkach ciągniętych przez psy.

Niespokojna granica Abisynji

W Somali tubylcy zamordowali inżyniera francuskiego i 16 milicjantów

Paryż, 22. I. (PAT.) Ministerstwo kolonji donosi o zajściach w Somali francuskiej: W dn. 18 stycznia wybuchły rozruchy w okręgu Dikil-Akab. Tubylcy zamordowali administratora Bernarda, 16 milicjantów francuskich i 80 tubylców innych szczepów.

Czynnikmi miarodajne oświadczają, że incydent ten ma charakter wyłącznie lokalny i wynikał na tle waśni pomiędzy plemieniem Aissama, pochodzącym z Abisynji a plemieniem Issas, zaludniającym Somali francuskie. Krwawe zatarci między temi plemionami rozgrywały się już w r. 1932. Francuski inżynier Bernard zginął zapewne przy próbie interwencji między skłóconymi tubylcami. W każdym razie wysłano z Dżibutti silne oddziały policyjne dla prze-

prowadzenia dochodzenia.

Paryż, 22. I. (PAT.) Ministerstwo kolonji otrzymało z Dżibutti (Somali francuskiej) szczegóły dotyczące incyduentu na granicy francusko-abisynjskiej. Okazało się, iż urzędnik administracyi francuskiej Bernard udał się dn. 17 stycznia wraz z oddziałem wojskowym na pomoc plemieniu Aissas, które zaatakował wrogi mu szczep Aissamaras. Bernard na czele swojego oddziału wziął udział w potyczce, która rozegrała się dn. 18 bm. rano. Walka trwała do zupełnego wyczerpania amunicyji. Bernard zmarł na polu bitwy wskutek 10 ran, zadanych mu białą bronią. Straty po stronie przeciwniej nie są znaczne. Oddział Aissamaras liczył przeszło 800 ludzi.

Dymisja rządu bułgarskiego

Gen Złatew utworzył nowy gabinet

Sofja, 22. I. (Pat.) Prezes rady ministrów Gjeorgiew po krótkim posiedzeniu gabinetu złożył dymisję całego rządu. Król dymisję przyjął, polecając misję tworzenia nowego gabinetu dotychczasowemu ministrowi wojny generałowi Złatewowi. Desygnowany premier oświadczył przedstawicielom prasy, iż ma nadzieję jeszcze dziś wieczorem przedstawić królowi listę członków nowego rządu. Ustąpienie rządu Gjeorgiewa w kołach polityczn. tłumaczy się dataniem kół wojskowych, które ujawniają się już od pewnego czasu do przebudowy obecnego gabinetu. Tendencje te doprowadziły do ustą-

pienia rządu Gjeorgiewa.

Sofja, 22. I. (PAT.) Generał Złatew utworzył nowy rząd w następującym składzie: premier i minister wojny generał Złatew, sprawy wewnętrzne dotychczasowy komendant szkoły wojskowej w Sofji Kolew, sprawy zagraniczne zatrzymał dotychczasowy minister spraw zagranicznych Batolov, ministerstwo gospodarstwa narod. — Mołow, ministerstwo oświaty generał Ładev, sprawiedliwość Kalenderov, ministerstwo komunikacyi Zacharjev, finance Obrejkov.

Plaga wilków w Rumunji i Jugosławji

Kiszyniow, 22. I. (Pat.) Na południu Besarabji w pow. kahulskim miał miejsce tragiczny wypadek. Gdy włościanin Mitria wracał wieczorem saniami do domu z 9-letnim synem, opadło go stado wilków. Mitria strzałami z dubeltówki zabił jednego wilka. Spłoszone stado uciekło. Gdy Mitria wysiadł z sań, aby zabrać z sobą zabitego wilka, konie spłoszyły się i poniosły sanie z chłopcem. Zaalarmowani przez ojca mieszkańcy pobliskiej wsi, wyruszyli na ratunek Mitri, przybyli jednak już zapóźno. Na miejscu wypadku znaleziono tylko szczątki chłopca, rozszarpanego przez wilki oraz zagryzione konie.

(h) Beograd 22. I. (Tel. wł.) Pisma donoszą o niezwyklej przygodzie pewnej młodej narciarki. W odludnej okolicy górskiej spotrzyła nagle, że goni ją stado wilków. Odważna sportsmenka nie straciła przytomności umysłu, odpięła narty i zdołała schronić się na drzewo.

Zgodniałe wilki nie chciały jednak zrezygnować ze zdobyczy; otoczyły drzewo i wyjąc przeraźliwie czekały, aż skostniałe dziewczę opadnie z sił.

Dopiero po 18 godzinach straszliwego wyczekiwania nadeszła pomoc. Wyprawa która udała się na poszukiwanie narciarki odpendziła wilki i wespół przytomną i zmarzniętą uratowała od niechybnej śmierci.

O mistrzostwo świata w hokeju

Polska — Belgja 12:2

Zurych 22. I. (PAT.) Do drugiej rundy rozgrywek hokejowych o mistrzostwo świata zakwalifikowało się jak wiadomo osiem drużyn drogą losowania. Drużyny te zostały podzielone na dwie grupy. Do pierwszej grupy weszły Kanada, Szwecja, Włochy i Czechosłowacja, do drugiej grupy zaliczono Szwajcaryję, Anglię, Francję i Austrię.

We wtorek po południu rozegrano dwa mecze: Kanada pokonała Szwecję 5:2 a Anglija odniosła zwycięstwo nad Francją 1:0.

go popędu lub za poradą rzadkiego naówczas znawcy sztuki czytania, doszedł Bitis do znajomości pisma litewskiego, tak, iż z łatwością czytywał książkę do nabożeństwa i katechizm, jedyne niemal źródła, które Opatrzność zesłała dla moralnej otuchy wieśniaków. Bitis umiał, acz z trudnością, odczytać pismo, ba nawet umiał stawić liczby i niektóre litery: To była cała Bitisa oświata.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Drużyny wyeliminowane w pierwszej rundzie walczyły równocześnie w turnieju pocieszenia. Zespoły te podzielone zostały również na dwie grupy. W skład pierwszej grupy wchodzi Niemcy, Holandia, Rumunja i Lotwa, w skład drugiej — Polska, Węgry i Belgja.

Pierwszy mecz hokejowy w turnieju pocieszenia pomiędzy Polską i Belgją zakończył się bezapelacyjnym zwycięstwem Polski w stosunku 12:2. Polacy mieli przez cały czas przynajmniej przewagę, tak iż chwilami gra sprawiała wrażenie treningu na jedną bramkę. W pierwszej tercji Polacy zdobywają 5 bramek, tracąc tylko jedną. W drugiej fazie gry wynik brzmiał 4:1 dla Polaków. Trzecia tercja daje również zwycięstwo Polakom w stosunku 3:0. W najbliższy piątek Polacy walczyć będą z najpoważniejszą drużyną turnieju pocieszenia z Węgrami. W turnieju pocieszenia Niemcy zwyciężyły Holandję 5:0.

W pierwszej grupie Czechosłowacja odniosła zwycięstwo nad Włochami 5:1. W drugiej grupie Szwajcaryja zremisowała z Austrią 1:1.

„Ostatni akt” pacyfikacji Marokka

Jednej z ostatnich nocy odplynął z portu Casablanki w niewiadomym kierunku statek „Meknes”, na pokładzie którego znajdowało się zgórz 50 ton różnorodnej broni palnej, odebranej Arabom i góralom podczas akcji pacyfikacyjnej w górach Wielkiego Atlasu. Całą tę broń wrzucono do morza w obecności władz wojskowo-administracyjnych, na głębinię, przekraczającej 1000 metrów. Był to ostatni akt pacyfikacji Marokka.

SILVA RERUM

zebrał i zestawil Bolesław Busiakiewicz
KALENDARZYK HISTORYCZNY.
Go się kiedy i gdzie wydarzyło?

23 stycznia

- I.
- 1002 Umarł w miejscowości Paterno pod Viterbo cesarz rzymsko-niemiecki **Oton III**, który w roku 1000-ym był u Bolesława Chrobrego w Gnieźnie (i u grobu św. Wojciecha).
 - 1440 **Węgry oddają koronę królewską** Władysławowi Warneńczykowi.
 - 1458 **Maciej I Korwin** (Corvinus), syn Jana Hunyada wybrany na tron węgierski.
 - 1753 Umarł w Oksfordzie filozof angielski **George Berkeley**, przeciwnik materializmu i realizmu; głosiciel zaś teorii spirytualizmu.
 - 1783 Urodził się w Grenoblu znakomity francuski pisarz **Henry Beyle**, znany powszechnie pod pseudonimem Stendhal. Autor życiorysów: Mozarta, Haydna i in. oraz powieści „Le rouge et le noir” („Czerwone i czarne” — tłumaczył Boy-Zeleński).
 - 1793 **Data drugiego rozbioru Polski** — konwencja podziałowa między Prusami i Rosją.
 - 1806 Umarł w Putney słynny angielski mąż stanu **William Pitt**, młodszy. Był on wielkim nieprzyjacielem rewolucji francuskiej i podniósł wydatnie potęgę morską Anglii.
 - 1817 Urodził się w Hamburgu ceniony, zasłużony i popularny krytyk literacki połowy ubiegłego stulecia — **Fryderyk Henryk Lewenstam**, Duńczyk z pochodzenia.
 - 1882 Urodził się w Paryżu znakomity malarz francuski **Edouard Manet**, przywódca kierunku w plastyce, zwanego impresjonizmem.
 - 1841 Urodził się w Boulogne sur-Mer sławny aktor francuski — **Constant Coquelin**.
 - 1855 Urodził się w Chodorowie (Galicja) europejskiej sławy uczonego polski — **Oswald Marjan Balzer**.
 - 1888 Urodził się w Warszawie wysoce utalentowany współczesny nowelista, powieściopisarz, krytyk i dramaturg — **Wacław Grubiński**. Jest jednym z najwytworniejszych nieszczęśliwych stylistów.
 - 1885 Urodził się we Lwowie zasłużony kompozytor polski **Bolesław Wallek-Walewski** M. in. jego dziełem jest oryginalna opera „Pomsta Jonkowa” — pomysłana jako dalszy ciąg „Halki” Moniuszki.
 - 1889 Umarł w Santjago (Chili) wybitny chemik i mineralog polski **Ignacy Domejko**, za lat wczesnej młodości przyjaciel Mickiewicza i Odyńca.
 - 1911 Otwarcie w Paryżu t. zw. **Instytutu Oceanicznego**.
 - 1920 **Wojska polskie wkraczają do Grudziądza, równocześnie władze polskie obejmują rządy.**
 - 1922 Umarł w Lipsku światowej sławy muzyk-kapelmistrz **Artur Nikisch**, rodem z Węgier.
 - 1922 Umarł w Oslo (dawniej Chrystjanja) wybitny rzeźbiarz norweski **Stephan Sinding**.
 - 1925 Umarł w Szemczurynie sławny generał wojsk rosyjskich **Aleksander Mikołajewicz Kuropatkin**, pamiętny z czynnego udziału w wojnie rosyjsko-japońskiej (1904—1905).
 - 1926 Umarł w Brukseli wielki patriota, dostojnik Kościoła i filozof **kardynał Mercier**.
 - 1930 Umarła w Haadze znakomita tancerka rosyjska o rozgłosie światowym **Anna Pawłowa**.

II.

RAJMUND BERGEL
Z cyklu „Sonety pomorskie”.

GRUDZIĄDZ.

Wstęga Wisły... Nad rzeką gród Czarnego Tura,
Rozżagniony złotemi łunami wieczoru...
Słońce gasnące, jak krwawa, rubinowa chmura,
Zapada gdzieś w omszary tucholskiego boru.
A potem noc... fal srebrowa... W mgle Zamkowa Góra
Majaczy niby widmo ziorzczące gwiazdom,
Skąd wygraża przeszłością w omroczone miasto
Z baszty Klimka — żelazna, sepia pięść komtura.
Ulice — puste śpichrze — sine mury fary
Drzemią w ciszy... I cicho kędyś wody biega
Aż trąciwszy na Ossie o słupce Chrobrego,
Uderzają słonecznym hejnałem fanfary
I niosą zepłonięte radością, jak zorza,
Sen o potędze Polski — do Polskiego Morza.

III.

„Nie — mieć coś, ale — być czemś!”
Hasło sławnego astronoma duńskiego
Tycho de Brahe (1546—1601).

Ryzykowny problemat

Współczucie czy zbrodnia?

Tak różne od pewnego czasu wśród społeczeństwa ocenianie „zabójstwa z litości”, i nazywanie go to zbrodnią, to dobrodziejstwem, wywołało, trzeba bezstronnie przyznać, coraz częstsze tego rodzaju wypadki.

Ostatnio dochodzą o tem wiadomości z różnych nawet odległych od siebie stron kraju.

Przed sądem okręgowym we Lwowie stanie wkrótce jak już pisaliśmy żona kupca tamtejszego Regina Greifowa, obwiniona o otrucie 6-cioletniej jedynej córki od urodzenia umyślowo niedorozwiniętej.

Teraz znów donoszą z Wilna że w gminie smogonińskiej zanotowano morderstwo t. zw. z litości. Dokonała go Weronika Jarocka na osobie bratowej Magdaleny.

W czasie gwałtownej sprzeczki im-

petyczna niewiasta uderzyła odważnikiem Magdaleny po głowie, a gdy ta upadła, Weronika pochwyciła duży świder i wbiła go w brzuch bratowej. Jarocką przewieziono w stanie groźnym do lecznicy sejmikowej w Smorgoniach, gdzie wkrótce zmarła. Morderczynię, aresztowano.

W czasie przesłuchania oświadczyła ona że popełniła morderstwo z litości, bo gdy uderzyła odważnikiem bratową w głowę i widziała, jak się wije w boleściach, żal się jej zrobiło rannej. Żeby skrócić jej męczarnię, chwyciła świder i dobiła nim ofiarę, bo nie mogła patrzeć na jej męki.

Charakterystyczne są zeznania świadków tej ohydnej sceny, którzy twierdzą, że Weronika Jarocka jest znana z bardzo łagodnego charakteru i zawsze okazywała wobec biedoty uczucie litości.

Liga Narodów nie może być narzędziem polityki wielkich mocarstw

Ostra krytyka instytucji genewskiej w lewicowej prasie angielskiej

„Daily Herald” podejmuje ostry atak na **przewagę wielkich mocarstw w Lidze Narodów**. Organ Labour Party podkreśla, że wskutek katerycznego żądania Mussoliniego Rada Ligi Narodów nie zajęła się skargą Abisynji w sprawie napaści włoskiej.

Nie poraz pierwszy odnosi się wrażenie — pisze dziennik — że prawa Genewy łatwo dostosowują się do potrzeb wielkich mocarstw, które są jakby ponad prawem. Wielka Brytania, o ile to odpowiada jej celom, jak w sporze naftowym z Persją — nalega, aby Rada najuroczyściej zajęła się daną sprawą, w innych natomiast kwestjach, jak w targu żeglugowym z Finlandją, oburza się, że tego rodzaju drobne sprawy mają zajmować czas tak wzniosłemu zgromadzeniu.

Włochy, oskarżone o bombardowanie wsi drobnego sąsiada, wyniosłe odmawiają podporządkowania sprawy normom i procedurze Ligi, nalegając na bezpośrednie załatwienie sprawy, w toku którego mogą traktować Abisynję tak, jak na to pozwala ich przeważająca potęga i jak im dyktuje ambicja. Oaza Wal-Wal posiada małe znaczenie dla świata, ale zasada, o którą chodzi, jest bardzo ważna dla przyszłości Ligi Narodów.

Albo Liga Narodów stanie się narzędziem zachowania pokoju i wykonania równej dla wszystkich państw sprawiedliwości, albo też będzie jedynie instrumentem polityki w rękach głównych mocarstw, używanym stosownie do potrzeb dyplomatycznej konstelacji i dyplomatycznych intryg.

W Chinach zanosi się znów na wojnę domową

Zbuntowani generalowie proklamowali niezależność prowincji Szeszuan

Ajencja „Szimbun Rengo” donosi z Hankow, że w szeregach armji nankińskiej szerzy się pod wpływem ostatnich niepowodzeń **niezadowolone i dezorganizacja**. Kilku generalów chińskich, dowodzących oddziałami wojsk rządowych, stacjonowanych w pobliżu Szeszuan, wszczęło otwartą rewoltę przeciwko rządowi centralnemu. Generalowie Lu-Wei-Gui, Den-Si-How oraz Tiań-Sun-Iao proklamowali **niezależność prowincji Szeszuan** i zażądali natychmiastowej ewakuacji wojsk nankińskich.

Zbuntowani generalowie utworzyli od-

dzielną „armję niezależnej prowincji Szeszuan” i wystosowali do rządu nankińskiego ultimatum, żądając natychmiastowego zaprzestania walk na terenie prowincji z armją czerwoną oraz ewakuacji wszystkich oddziałów nankińskich. Ponieważ 36-godzinny termin ultimatum dawno już upłynął, **należy oczekiwać starć pomiędzy armją marszałka Czang-Kai-Czeka, a autonomiczną armją prowincji Szeszuan**. Tymczasem armja czerwona rozwija swą ofensywę w kierunku Hun-King, głównego punktu handlowego prowincji Szeszuan.

Zima sroży się na Bałkanach

Pociągi grzęzną w zaspach śnieżnych — Stada wilków w Czarnogórze

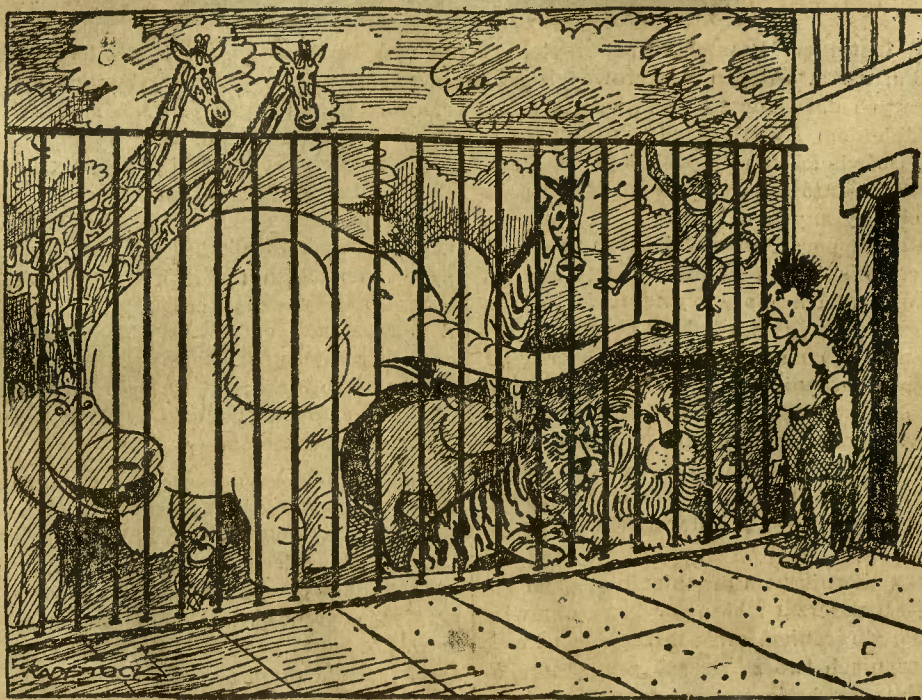
Nawałnice śnieżne i chłody w całej Jugosławii trwają nadal. Na linii Zagrzeb—Belgrad i Subotica—Belgrad ruch kolejowy został wstrzymany. **Kilka pociągów utknęło w drodze z powodu zasypania tunelów śniegiem**. Na linii Serajewo—Dubrownik pociągi od paru dni nie kursują.

W Czarnogórze sytuacja jest katastrofalna. Komunikacja z tą prowincją jest niemal niemożliwa. **Miasa i wsie są odcięte od**

świata. Z gór schodzą całe stada **głodnych wilków**, które wyrządzają wielkie szkody wśród bydła i trzody chlewnej. Władze wojskowe wysłały oddziały saperów celem przywrócenia komunikacji z ważniejszymi ośrodkami.

Zima bieżąca w Jugosławii jest jedną z najbardziej surowych od lat kilkudziesięciu. Również w Bułgarii panują silne mrozy.

Straszny sen pogromcy zwierząt

Kobieta oficerem Legji Honorowej

Gen. Weygand udekorował w tych dniach Legją Honorową pannę Ludwikę Thuliez, nieustraszoną sanitariuszkę armji francuskiej w czasie ostatniej wielkiej wojny, która ujęta przez Niemców skazana była za szpiegostwo na śmierć i za wstawiennictwem króla Alfonsa hiszpańskiego została ulaskawiona.

Pociąg zamieniony w masową rzeźnię. Kilkaaset sztuk bydła zabitych w katastrofie kolejowej

W pobliżu Wersalu wykołcił się ubiegłej nocy pociąg towarowy, w którym znajdowały się znaczne transporty bydła. **Kilkaaset sztuk bydła zostało zabitych na miejscu, lub tak ciężko poranionych, że musiano je dobić**. Ofiar w ludziach nie było. Tor kolejowy był nieczynny do rana.

Zwrot w stosunkach chińsko-japońskich

Równocześnie z informacjami o gramadzeniu wojsk mandżurskich na granicy prowincji Dżehol i Mongolji Wewnętrznej, nadchodzą informacje o zamierzonej jakoby przez Japonję zmianie kursu politycznego wobec Chin. Rząd japoński zamierza zaproponować rządowi nankińskiemu zawarcie paktu nieagresji. Jak słyhać sprawie tej poświęcone są wszczęte w ostatnich dniach z inicjatywy japońskiego ministra spraw zagranicznych Hirota rokowania japońskiego konsula generalnego w Nankinie z premerem rządu chińskiego. Minister Hirota zamierza w październiku b. r. złożyć w Nankinie wizytę rządowi chińskiemu.

Pochwała języka polskiego

„Chicago Tribune” zamieszcza ciekawą odpowiedź na list jednej z czytelniczek, która nadesłała napisane po polsku zdanie: „Chrzaszcz brzmi w trzcinie” ze złośliwą i uszczypliwą uwagą, by próbowała to przeczytać która z Amerykanek.

Redaktorka działu „odpowiedzi na listy czytelników” dała owo trudne zdanie do przeczytania jednemu ze znajomych Polaków. Gdy ten przeczytał ów wiersz i wytłumaczył jego znaczenie, redaktorka amerykańska nie mogła wyjść z podziwu nad wspaniałą harmonją brzmienia wyrazów, wyrażających już w swej tonacji zawartą w tem zdaniu czynność. W ten sposób złośliwa czytelniczka amerykańska została ukarana przez swoją starszą rodaczkę.

Dobra to pochwała dla języka polskiego.

W kilku wierszach

84-ta **SESJA RADY LIGI NARODÓW** zakończyła się 21 bm. wieczorem po załatwieniu ostatnich spraw, figurujących na porządku dziennym.

Redaktor polskiej misji katolickiej ks. Kudłaciak dokonał poświęcenia **NOWEGO GMACHU KONSULATU POLSKIEGO W BRUKSELI** przy rue Florence 13. Na uroczystości poświęcenia obecni byli poseł Jankowski, generalny konsul honorowy Vaxelaire, konsulowie R. P. w Belgji, urzędnicy poselstwa oraz przedstawiciele belgijskiego M-stwa Spraw Zagranicznych.

Silne mrozy doszły, jak się zdaje, na Węgrzech do **PUNKTU KULMINACYJNEGO**. W niektórych częściach kraju temperatura spadła do 24 stopni poniżej zera. Zanotowano wiele wypadków śmierci wskutek zamrznięcia.

W miejscowości Zajeczar w Serbji wydarzyła się w poniedziałek wskutek wybuchu gazu ziemnego **KATASTROFA W KOPALNI**, w czasie której 24 górników uległo zasypaniu. Według ostatnich wiadomości 11 górników poniosło śmierć na miejscu, 12 jest rannych, a jeden zaginał bez wieści.

W Pottsville (w stanie Pensylwanja) w kopalni Gilberton nastąpił **SILNY WYBUCH GAZÓW**. 20 górników poniosło śmierć, kilkudziesięciu w stanie ciężkim, zatrutych gazem, wydobyto na powierzchnię.

Hygiena i medycyna

Dział specjalny pod redakcją dr. Z. Szymońskiego

Dr. med. ZDZISŁAW SZYMOŃSKI.

Eugenika w walce ze zwyrodnieniem rasy

Eugenika to nauka, badająca jakie czynniki polepszają i jakie pogarszają właściwości rasy. Eugenika w swych zainteresowaniach często zahacza o socjologię, o ekonomję polityczną, o higienę społeczną i pedagogikę. Ruch eugeniczny, walka ze zwyrodnieniem rasy ma wielkie społeczne cele.

Z historii medycyny wiemy, iż dawniej medycyna walczyła tylko z chorobami już rozwiniętymi. Potem zrozumiano jak ważne jest dla utrzymania zdrowia środowisko otaczające człowieka, zrozumiano też, że konstytucja (zbiór cech odziedziczonych) odgrywa w organizmie ważką rolę. Eugenika ma rację bytu, ma bowiem wielkie cele i zadania, pragnie wzmocnić cechy ludzkie dodatnie, zdusić ujemne.

Eugenika jest nauką stosunkowo młodą, liczy sobie około 30 lat, atoli myśl eugeniczna, jakbyśmy to teraz nazwali, datuje się od dawien dawna. Niesformułowana, nieskrystalizowana idea eugeniczna odzwierciedlała się w życiu praktycznym od czasów najdawniejszych. Nic w tem dziwnego, tam gdzie toczy się walka o byt, tam gdzie toczy się walka o potęgę narodu, tam musi istnieć troska o wysoką wartość psychofizyczną nowych pokoleń. W czasach znacznie późniejszych zainteresowanie dla zagadnień eugenicznych rozdzieli się w związku ze zwyrodnieniem, w związku ze zmniejszoną liczbą narodzin, zwłaszcza we Francji i w Niemczech. We Francji ilość narodzin w 1867 roku wynosiła 1.000.000, w 1911 roku 742.000. Taki spadek ilości urodzin pobudził socjologów do badań.

Niewątpliwie ostatnia wojna światowa wysunęła zagadnienia eugeniczne na czoło spraw państwowych. I nic w tem dziwnego. Wojna poczyniła straszliwe spustoszenia, kosząc młode życia najbardziej wartościowych jednostek ludzkich w sumie wielu milionów.

Po wojnie, zaledwie ustał huragan, ledwie tylko odpiłyły czarne chmury, zasłaniające horyzont, ledwie zaistniała możność swobodnego rozwoju kultury, a już zagadnienia eugeniczne i troska o wartość psychofizyczną nowego pokolenia, o jego liczebność stały się najaktualniejszymi zagadnieniami społeczno-państwowymi.

Eugenika — nauka zrodziła się, czerpiąc soki odżywcze z antropologii, biologii. Nie może ona eksperymentować, obserwuje natomiast eksperyment zakrojony na najszerzą skalę, obserwuje życie, pragnie rozwijać cechy, dzięki którym dany typ psychofizyczny może być najbardziej cenny z punktu widzenia przysparzania dóbr z punktu widzenia społecznego.

W Monachjum już w 1917 roku na zjeździe lekarskim poruszono kwestję ządania świadectw-lekarskich przed zawarciem ślubu. Zaświadczenie mogłoby być wydane po badaniu i analizach lekarskich. Do niemieckiego parlamentu został nawet wniesiony już w 1918 roku projekt przewidujący trzyletnie więzienie dla tego, kto się ożeni, wiedząc, iż ma chorobę weneryczną. Czy takie ujęcie kwestji byłoby szczęśliwym pociągnięciem, o tem nie tu miejsce obszernie pisać.

Eugenika interesuje się sprawą dziedziczenia własności psychicznych, fizycznych, bo jest to dla niej ważne. W zakresie życia psychicznego szereg badaczy różnił temperament, charakter i instynkty. Kretschmer podkreślił łączność temperamentu z kształtem chemizmu danego organizmu, zwrócił uwagę na znaczenie gruczołów o wydzieleniu wewnętrznym, których harmonijna, fizjologiczna współpraca, korelacja związana jest z taką lub inną budową fizyczną.

Cechy rodziców są przekazywane na potomstwo. Prawa dziedziczenia właściwości psychicznych są bardzo skom-

plikowane. Główną podstawą praw Mendla, prawa o dziedziczeniu cechy dominującej jest zasada, że o ile właściwości jednego z rodziców mają przewagę nad właściwościami drugiego, to dziedziczona jest cecha dominująca.

Zadaniem eugeniki jest wpływanie na ograniczenie rozrodu typów bezużytecznych, mało wartościowych, przez wprowadzenie porad przedślubnych, przez skłanianie do rezygnacji z zawierania małżeństwa osobników o właściwościach z punktu widzenia eugeniki ujemnych.

Eugenika — jako wiedza rozpadła się na 2 działy: 1) społeczny, 2) ściśle naukowy. Nas tutaj interesuje raczej ten pierwszy, który się rozpadła na eugenikę pozytywną, eugenikę zapobiegawczą i eugenikę negatywną.

Dążeniem eugeniki pozytywnej jest zwiększenie liczby osobników wartościowych; ten poddział obejmuje zagadnienia seksualne i sprawę doboru mał-

żeńskiego.

Zapobieganie działaniu chorób i trujących, osłabiających wartość rozrodczą (alkohol, syfilis itd.) oto zadania eugeniki zapobiegawczej.

Zadaniem eugeniki negatywnej jest ograniczenie rozrodu osobników upośledzonych i niedorozwiniętych (fizycznie, moralnie, umysłowo).

W Warszawie i w szeregu większych miast zorganizowało się u nas Polskie Towarzystwo Eugeniczne (dla walki ze zwyrodnieniem rasy). W poradniach tej organizacji można otrzymać wskazówki dotyczące porad przedślubnych, wskazań w okresie ciąży i macierzyństwa, opieki nad matką i dzieckiem, udzielane też są tam porady, dotyczące wyboru zawodu, oraz zapobiegania chorobom wenerycznym i gruźlicy, a także porady dla uprawiających sporty.

Intensywna praca tej organizacji daje wielkie rezultaty.

W góry po słońce i zdrowie!

Okres zimowy daje sposobność mieszkańcom miast, oczywiście tym, których stać na to, spędzenia wolnych chwil w górach. Częste, górskie powietrze w połączeniu z intensywną operacją słoneczną, powaga i majestatyczna cisza górzystych i leśnych zakątków, nie tylko koją nerwy mieszkańców gwarnych i ruchliwych miast, ale również dają im zdrowie i siły do dalszej pracy.

Smutne skutki pracy zawodowej człowieka

Jak dalece praca zawodowa człowieka wpływa na jego zdrowie, dowodzą tego interesujące badania „Instytutu badań chorób zawodowych” w Leningradzie, dotyczące częstości występowania rozemdy płuc u robotników hut szklanych.

W Instytucie tym poddano badaniu lekaarskiemu t. zw. wydmuchiawcy. Praca ich polega na wydmuchiawaniu z bryły roztopionego szkła przez długi cybuch różnego kształtu przedmiotów. Praca odbywa się w wysokiej temperaturze, w bezpośrednim sąsiedztwie pieca hutniczego, aby bryła szkła, którą robotnicy formują, nie zastygła przedwcześnie. Ponieważ jest to praca wyjątkowo ciężka, zgłaszają się do niej tylko ludzie silni, o doskonale rozwiniętym organie oddechowym i dobrych mięśniach. Człowiek o słabej budowie nie podobałby tej pracy.

Pomimo tego ludzie ci upadają na zdrowiu szybko i przedwcześnie. Wydmuchiawanie szkła doprowadza u nich do t. zw. rozemdy płuc, która polega na utracie elastyczności tkanki płucnej i uszkodzeniu pęcherzyków płucnych. Powodem tego jest wysoka ciśnienie powietrza, które wytwarza się w klatce piersiowej przy dmuchaniu. Rozrywa ono ściany i przegródki pęcherzyków płucnych.

Według badań 21 proc. wydmuchiawcy szkła cierpi na rozemdy płuc. Stosunkowo mniej, bo tylko 10 proc., cierpi na nią ci wydmuchiawcy, którzy robią przedmioty małe, nie wymagające większego natężenia wydechu. Natomiast ci z nich, którzy wytwarzają duże tafle szklane, używane potem do wyrobu luster, chorują na rozemdy płuc w 31 proc. Choroba ta z czasem prowadzi do niezdolności do pracy, w dalszych zaś stadiach staje się groźną dla życia.

Aby uchronić ludzi od spełniania pracy tak niebezpiecznej dla zdrowia, w niektórych hutach rosyjskich wprowadzono automaty pneumatyczne do wydmuchiawania szkła, które przy masowym wytwarzaniu wyrobów standaryzowanych mogą zastąpić pracę płuc ludzkich. Wszakże i w tych wypadkach, gdy zastąpienie pracy ludzkiej przez maszynę jest niemożliwe, można znacznie zmniejszyć chorobowość zawodową robotników przez racjonalną profilaktykę, przenoszenie robotników o zagrożonym zdrowiu do innych oddziałów i właściwe leczenie przy wczesnym rozpoznaniu choroby.

Sprawa ta jest niezmiernie aktualna również i u nas w Polsce, gdyż według obserwacji inspektorów pracy — u wydmuchiawcy w hutach szkła spotyka się często objawy schorzeń, spowodowanych pracą zawodową.

Zorganizowanie i w polskim przemyśle szklanym racjonalnej akcji profilaktycznej i higienicznej jest rzeczą pilną i konieczną.

Dla dzieci specjalna, pomarańczowa, smaczna pasta do zębów Bebedont-Szofmana

PRZEWROT W HYGIENIE DZIECKA

Doświadczenia nad śmiertelnymi porażeniami prądem

W Instytucie Patologii uniwersytetu w Lipsku, dr. S. Köppen przeprowadził serię ciekawych doświadczeń na zwierzętach nad zagadnieniem śmiertelnych porażen prądem. Doświadczenia te posiadają duże znaczenia dla ratownictwa w wypadkach porażen elektrycznych u ludzi.

Istnieją porażenia dwojakiego rodzaju: prądem niskiego i wysokiego napięcia. W obu wypadkach może wystąpić śmierć organizmu. W wypadku jednak porażenia prądem niskiego napięcia zmiany, które powstają w organizmie, nie są spowodowane wywołującym się ciepłem, lecz polegają na swoistem oddziaływaniu energii elektrycznej na ośrodki nerwowe. Przeciwnie natomiast, przy działaniu prądu wysokiego napięcia, powstają przede wszystkim oparzenia.

Przy chemicznym drażnieniu prądem powstają u zwierząt zmiany w krwi, objawiające się skróceniem czasu krzepnięcia krwi; w naczyniach tworzą się zakrzepy, które utrudniają krążenie i prowadzą do pęknięcia

naczyń krwionośnych i krwawień. Ustanie czynności mózgu przy porażeniach elektrycznych spowodowane jest nie bezpośrednio przez działanie prądu, lecz wskutek porażenia naczyń i wyłączenia krążenia krwi.

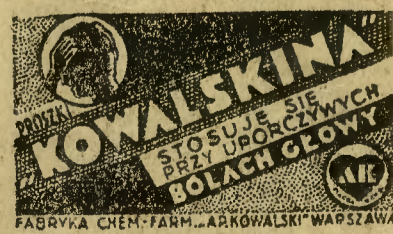
U zwierząt, które padły w czasie drażnienia prądem elektrycznym, stwierdzono nagłe zatrzymanie się krążenia krwi, zakrzepy w naczyniach i obrzęk tkanek. Według autora należy uznać za przyczynę śmierci w porażeniach elektrycznością paraliż naczyń krwionośnych. Stosownie też do tego należy nieco inaczej niż to było przyjęte dotychczas ratować ludzi, którzy ulegli porażeniu elektrycznemu.

Dotychczas mianowicie ograniczano się do stosowania sztucznego oddechu, wychodząc z założenia, że porażeniu ulega tylko ośrodek oddechowy. Oprócz sztucznego oddychania powinno się więc stosować energiczne środki, pobudzające krążenie krwi, ponieważ porażenie naczyń krwionośnych jest głównym powodem śmierci.

Skrzynka listowa

— P. H. L. w Gdyni. Za miłe słowa uznania z powodu wprowadzenia w piśmie naszym tego działu serdecznie dziękujemy. Sprawa, którą Pan porusza w swym liście — odżywianie niemowląt — to problemat kapitalny. Niewiele bowiem osób zapewne wie o tem, że śmiertelność w pierwszym roku życia jest większa, niż wśród starców! Zagadnieniu temu poświęcimy niebawem więcej miejsca.

— P. S. K. w Grudziądzu. Za słowa uznania i zachęty serdecznie dziękujemy. Listownie i na odległość żadnej porady udzielić nie możemy. Trzeba koniecznie zwrócić się do lekarza.

Na ziemiach Pomorza

Rozwój oddziału „Vistula” w Bydgoszczy Nowe placówki — w Solcu Kujawskim, Poznaniu i Fordonie

Skutkiem długotrwałego kryzysu ludzkie przyzwyczaiły się do narzekania i zdaje się, że kiedy kryzys minie, to jednak nie miną narzekania. I dzisiaj w okresie jeszcze bezwzględniego kryzysu, właśnie te narzekania i ten brak wiary we własne siły i poczynania, łamie niejedną inicjatywę, która mogłaby przyczynić się do złagodzenia ostrza kryzysu, chociażby tylko w danym ośrodku. Ludzie boją się już nie tylko kryzysu, ale wprost własnego cienia. Każde, daw-

Dyr. Oddziału „Vistuli” radca Tadeusz Abramowicz.

niej zupełnie proste i naturalne, przedsięwzięcie napawa ludzi niepewnością. Rzutkich i odważnych przedsiębiorców i kupców spotyka się coraz mniej. Kryzys zmniejszył nie tylko obroty, ale i w dużym stopniu zabił inicjatywę. Dlatego też ze specjalnym uznaniem podnosić należy każdy przejaw, każdą oznakę nawet inicjatywy handlowej, gdyż nie tylko stuprocentowa konjunktura, ale i wiara we własne siły i dostosowanie się do obecnych warunków zmniejsza faktycznie dzisiejsze przesilenie gospodarcze.

Z zadowoleniem też podnieść należy inicjatywę dyrektora bydgoskiego oddziału „Vistuli” p. radcy Tadeusza Abramowicza, który w najbliższych tygodniach, organizuje agenturę tego przedsiębiorstwa w Solcu Kujawskim, przystępując już dzisiaj do budowy przystani na Wiśle. Zamarły Solec Kujawski, pamiętający jeszcze dawne czasy swej świetności, znowu ożyje przez powstanie filii „Vistuli”. A co najważniejsze znajdzie zatrudnienie kilkunastu bezrobotnych fizycznych i kilku umysłowych.

Nie mniej szczęśliwym będzie Fordon, którego agentura „Vistuli” z nastaniem wiosny rozrośnie się w tym roku bardzo znacznie. Dyrektor Abramowicz sygnał jednak jeszcze dalej i również w najbliższych dniach otwiera oddział „Vistuli” w Poznaniu i już w marcu rozpocznie się normalny ruch towarowy, wodno-lądowy z Poznania do Gdyni, Gdańsku, Warszawy i odwrotnie.

Inicjatywa ta w otwieraniu nowych placówek zasługuje na silne podkreślenie i uznanie, gdyż nie tylko da nowe połączenia wodne, ale przyczyni się również chociaż trochę do zmniejszenia bezrobocia, a pozatem przez zdrową konkurencję do dalszego potania frachtów. Że zamierzenia te nie są złudną tego najlepszym dowodem może być fakt, iż w chwili gdy „Vistula” stawiała w Bydgoszczy swe pierwsze kroki nie wrócono jej pomyślnych rezultatów. Niedługi okres przekonał, iż przedsiębiorstwo to nie tylko rozwinęło się w Bydgoszczy, ale że i w krótkim przeciągu czasu zaaklimatyzowało się. Nawet obecnie mimo zimy, przedsiębiorstwo to pracuje intensywnie, a ruch w biurze

jakby przeczył temu, że Wisła stoi pod lodem. Pamiętamy doskonale czem była „Vistula” przed trzema laty w okręgu nadnoteckim, a czem jest dzisiaj. Bezstronnie trzeba powiedzieć, że „Vistula” dzięki niezłomnej energii p. dyr. Abramowicza, weszła bardzo silnie na kanały nadnoteckie i konsekwentnie dąży do rozwinięcia ruchu na Górnej Noteci, gdzie ześrodkowuje się handel zbożem, cukrem itd. Inicjatywę tę nie z mniejszym uznaniem witają rzesze szyprow, którzy znając dyr. Abramowicza jeszcze z okresów wojny, odnoszą się do jego zamierzeń z pełnym zaufaniem.

Zwycięstwo B. B. W. R.

w pierwszych na Pomorzu wyborach do rad gminnych

Wczoraj odbyły się w Podgórzu i Popiołach w powiecie toruńskim pierwsze na terenie województwa pomorskiego wybory do rad gminnych.

W obydwu gminach, mimo silnej kontrakcji rozmaitych zwolenników polityki partyjnej, zgłoszono listy kompromisowe.

W Popiołach na 12 radnych gminnych uzyskały: B. B. W. R. 9 mandatów, sympatycy N. P. R. zaś 3 mandaty. Jako całość rada gminna daje gwarancję

Koniec walki między piekarzami a cukiernikami Rozgraniczenie cukiernictwa i piekarstwa na terenie województwa dokonane

Jeszcze do niedawna piekarstwo i cukiernictwo w Polsce stało na bardzo wysokim poziomie. Nasze bułeczki i pewne odmiany chleba uchodziły za „specjalność”. Podobnie było z wyrobami cukierniczymi. Przyjeżdżali po nie nawet sami nauczyciele polskich cukierników, Włosi i Szwajcarzy.

Tak było, ale niestety już nie jest. Piekarze pozazdrościli cukiernikom i zaczęli wyrabiać również ciastka, kremy, marcepany i t. p., a znowu cukiernicy zaczęli wypiekać bułki. U jednych i drugich pomieszały się pojęcia zawodowe, a cierpiał z tego powodu konsument, bo piekarz nie potrafił już robić dobrych

ciast, a cukiernik nie miał wielkiego pojęcia o wypiekanu dobrych bułek.

Ostatnio jednak skonstatowano, że stan ten dalej trwać nie może, że należy ściśle rozgraniczyć piekarstwo od cukiernictwa. Inicjatywa wyszła od cechów cukierniczych. Rozpoczęły one odpowiednie kroki u kompetentnych czynników.

W wyniku zabiegów cukiernictwa po morskiego, memoriałów, interwencji i t. p. odbyło się kilkanaście konferencji

między przedstawicielami zainteresowanych zawodów, z udziałem reprezentantów władz. Ostatecznie postanowiono ściśle rozgraniczyć obadwa zawody.

Rozgraniczenie to przewiduje, że do cukiernictwa należy wypiekanie: ciast deserowych, tortów, ciastek kruchych, wafli, wszelkich wyrobów z cukru, marcepanu, czekolady, ciast tak z zaprawą owocową jak i owocowych wogóle, wyrób lodów, kremów i napojów chłodzących, keksów i herbatników, czyli wszystkich wyrobów, w których przeważa nie mąka, lecz inne surowce jak: cukier, miód, masło, mleko, orzechy, migdały, owoce i przyprawy korzenne.

Do piekarstwa należy bezspornie wy-piekanie chleba wszelkiego rodzaju, bułek zwykłych, mlecznych i maślanych, rogalików zwykłych i obsypanych makiem, amerykańskich, wodnych obwarzanków, roksów, placków zwykłych, chałek, babek drożdżowych i zwykłych pączków.

W związku z dokonaniem rozdziału obydwu zawodów, cechy cukiernicze w Polsce, chcąc publiczności ułatwić rozpoznanie cukierni, prowadzonej przez wprowadzicuzkiernika — fachowca, po cukiernika — fachowca, postanowiło wprowadzić emblematy, które winny być wywieszane w każdej cukierni na widocznym miejscu (powyżej zamieszczamy odbitkę takiego emblematu).

Zaznaczyć należy, że na piekarzy i cukierników, którzy się nie zastosują do uchwalonego rozgraniczenia, przewidziane są kary od grzywny, aż do częściowego, lub całkowitego zamknięcia zakładu przemysłowego włącznie.

Aresztowanie groźnego włamywacza

Policji grudziądzkiej udało się schwycić poszukiwanego od dawna włamywacza Stanisława Stankiewicza, który dokonał 21 kradzieży z włamaniem. Szkody wyrządzone przez aresztowanego włamywacza wynoszą ponad 15.000 zł.

Aresztowany przyznał się do wszystkich kradzieży, bowiem policja zebrała bardzo obfity materiał dowodowy. Dzięki energicznej akcji organów śledczych, udało się w bardzo wielu wypadkach odzyskać zrabowane przedmioty.

Jako pomocników włamywacza osadzono w więzieniu dwóch braci Rielszewskich, zamieszkałych w koszarach Czarneckiego w Grudziądzu.

Gdynia będzie miała elewator zbożowy

W niektórych pismach stołecznych pojawiły się alarmujące pogłoski o rzekomem zaniechaniu projektu budowy elewatora zbożowego w Gdyni.

Jak się dowiadujemy z oficjalnych źródeł, pogłoski te nie są na niczem oparte, a sprawa budowy elewatora zbożowego w Gdyni, rozpatrzona będzie w najbliższym czasie przez czynniki

owocnej, sumiennej pracy dla dobra Państwa i społeczeństwa.

Na terenie gminy Podgórz na ogólną liczbę 12 radnych uzyskały: BBWR. — 9 mandatów, sympatycy BBWR. — 1, a Niemcy 2.

Początek wyborów do rad gminnych wykazał koordynację wysiłków wszystkich zdrowo myślących obywateli, chcących pracować tylko dla dobra ogółu i odrzucających raz na zawsze politykę partyjną, zalecaną dotychczas przez słabsze jednostki.

gospodarcze pod kątem interesów gospodarczych całego rolnictwa.

Zagadnienie to jest tem aktualniejsze, iż w roku ubiegłym okazało się, że Gdańsk nie jest w możności obsługiwać ciągle wzrastających transportów zboża i stąd powstał logiczny wniosek o konieczności utworzenia odpowiedniej rezerwy w Gdyni.

List zastawny p. Leung Hon z „Bellerokhon”

czyli nieprzyjemna przygoda chińskiego marynarza w Gdyni

Marynarze statku chińskiego „Bellerokhon”, stojącego od paru dni w porcie gdyńskim okazali się niezmiernie sympatycznymi i gościnnymi ludźmi.

To też każdy z zwiedzających statek oczarowany był uprzejmością żółtej jego załogi. Najbardziej uczynnym był wszakże młody steward Leung Hon, który oprowadzał po statku publiczność i częstował gości wschodnimi smakołykami.

Pewien, zwiedzający statek, gość tak dalece zaprzyjaźnił się z sympatycznym stewardem, że Leung Hon zaprowadził go do swej kabiny, gdzie zaczął pokazywać mu pamiątki morskie, zebrane po rozmaitych portach świata. Leung Hon zostawił go nawet na chwilę w kabynie,

pogrążonego w oglądanie pocztówek i obrazków, a sam pobiegł na górny pokład, dokąd wzywał go głos kapitana.

Kiedy Leung Hon powrócił do swego gościa nie zastał już go w kabynie. Jedynie otwarta szuflada stolika wskazywała na to, że gość... również szukał pamiątek. Szufladka, gdzie przed chwilą znajdowały się wszystkie oszczędności Leung Hona, — listy zastawne na sumę 350 dolarów chińskich i 148 dolarów chińskich w gotówce — była pusta.

Około 1000 złotych w przeliczeniu na polskie pieniądze kosztowała Leung Hona jego wschodnia gościnność.

Policja poszukuje amatora chińskich napisów wartościowych i iak, słyhać jest już na jego tropie.

Ekipa gdańskich sportowców

powędrowała do gdyńskiego aresztu

Sporty są bezsprzecznie zjawiskiem bardzo pozytywnym, a zawody przyczyniają się do zadziergnięcia serdecznych węzłów sympatii, opartych na szlachetnym współzawodnictwie w dziedzinie kultury fizycznej. Gorzej jest jednak, gdy rozwijana jest kultura fizyczna z zupełnym pominięciem kultury ducha. Przykładem tego była onegdajsza wizyta gdańskiego klubu sportowego „Turn- und Sportverein Siedlitz”, którego członkowie przybyli do Gdyni na mecz piłki nożnej z jednym z miejscowych klubów sportowych.

Szczęście nie dopisało gdańskim sportowcom, gdyż zwycięstwo odnieśli gospodarze. Po skończonym i przegrany meczu, który odbył się w Gdyni na Grabówku, wszyscy członkowie gdańskiego klubu w liczbie około 30-tu udali się do sklepu ze słodyczami Gertrudy Iwińskiej przy ul. 10-go Lutego.

Dopóki niektórzy ze sportowców kupo-

wali słodycze i owoce, reszta rozglądała się po sklepie, a kilku zaczęło dyskretnie zgarbiać z lady banany, czekoladę i cukierki, i chować je do swych kieszeni.

Właścicielka sklepu nie od razu zorientowała się w sytuacji i dopiero po wyjściu wszystkich zauważyła, że brakuje jej spora ilość towaru. Nie tracąc czasu p. Iwińska zawiadomiła policję, która wysłała dwóch funkcjonariuszy na dworzec, gdzie zajądła się słodyczami i bananami cała drużyna gdańskich sportowców.

W kieszeniach trzech młodzieńców znaleziono większość skradzionego towaru, poczem zaprowadzono ich do Komisariatu i oddano do dyspozycji sądu.

Bohaterami „słodkiej eskapady” okazali się 28-letni Ernest Rosemann, 26-letni Alfred Felske i 21-letni Adolf Eicholz. W każdym bądź razie reprezentacja sportowa „Turn- und Sportverein” okazała się bardzo mało reprezentacyjną.

Dzięk w Bydgoszczy

Środa
23
stycznia

Kalendarzyk rzym.-kat.
Środę: Zaśl. N. M. P. — Czwartek: Tymoteusza b. m.

— Dyżur nocny aptek do dn. 27 b. m. włącznie pełnia: Apteka pod Niedźwiedziem, ul. Niedźwiedzia 11, tel. 50 i Apteka pod Koroną, ul. Dworcowa 48, tel. 301.

REPERTUAR KIN:

ADRIA: „Wyspa skarbów”.
APOLLO: „W obronie życia”.
BAŁTYK: „Pierwsza miłość cowboya”.
KRISTAL: „Imperatorowa” i „Bataljon pracy”.
MARYSIENKA: „Świat się śmieje”.
REWJA: „Zagadka”.

Informator dla przyjeżdżających do Bydgoszczy

Odjazd pociąg. z Bydgoszczą

(ważny od dn. 7. 10. 1934 r.)

Toruń—Warszawa: 2,37, 6,50, 8,05, 9,57, 13,55, 15,30, 18,01, 19,58, 21,26, tranzytowy 23,16.

Tożew—Gdańsk—Gdynia: 0,40, (do Łaskowic), 3,56, 5,50 (do Łaskowic), 7,35, 12,13, 13,13, (do Łaskowic), 17,17, 20,03, 20,10.

Kościęrzyna—Gdynia: 8,13, 15,45.

Nakło—Piła: 0,01, 8,15, 10,40, 14,45, 19,46.

Unisław—Brodnice: 4,50, 8,11, 13,45, 16,10, 21,55.

Inowrocław—Poznań: 2,21, 3,50, 6,20, 11,45, 18,40, 18,10, 20,40, 22,25.

Wągrowiec—Poznań: 5,00, 10,32, 13,26, 18,54.

Inowrocław—Karsznice—Herby Nowe: 2,21, 13,40.

Restauracje i Kawiarnie

Restauracja i Cukiernia Berendt. Wyborowa kuchnia, wyśmienite ciastka.

Najlepsza okazja kupna

Łyżwy, narty — „Syrena-Sport”, Gdańska 19, I p.

Z miasta

— Stow. Absolwentów Liceum Handlowego zawiadamia, że schadzki koleżeńskie odbywają się w czwartki o godz. 18 w gmachu Liceum Handlowego, przy ul. Król. Jadwigi.

— K. S. Astorja Z. S. przypomina o „Pierwszym kroku bokserkim”, który odbędzie się w dn. 26 i 27 bm. w sali p. Małeckiego (5-ta śluza). Zgłoszenia do dn. 25 bm. na treningu, wzgl. skrytka poczt. 86. Wpisowe 30 gr.

— Zawody Łyżwiarskie T. G. „Sokół III” odbędą się na ślizgawce BKS „Polonia” przy ul. Hetmańskiej dn. 27 o godz. 9.

— Sekretariat Koła 4-go w Komitecie czwartym BBWR czynny jest w poniedziałki i piątki w godz. 18—19 w lokalu p. Kowalskiego, ul. Wrocławska 7.

Cena pomarańcz

Zarząd Miejski — Oddz. powiat. władz administr. ogólnej — podaje ponownie do wiadomości że na podstawie zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1935 r. cena pomarańcz hiszpańskich nie może przekraczać w sprzedaży detalicznej 1,30 zł. za 1 kg.

Winni pobierania cen wyższych karani będą z art. 268 kodeksu karnego.

Zakończenie kursu obrony przeciwgazowej

Zarząd Obwodu Miejskiego LOPP, wypełniając jeden z punktów programu prac w dziedzinie organizowania obrony przeciwlotniczo-gazowej na terenie naszego miasta przeprowadził w dniach od 2 bm. do 13 bm. r. kurs obrony przeciwlotniczo-gazowej dla drużyn odkażających, na który uczęszczali uczniowie Państw. Gimnazjum Klasycznego i Państw. Gimnazjum Humanistycznego.

Na kursie obecnych było 38 uczestników, z których 36 złożyło egzamin z wynikiem dobrym.

Zakończenie kursu odbyło się uroczystie w obecności przedstawicieli Obwodu Miejskiego LOPP., Władz Szkolnych w osobie p. dyr. Polekowskiego, oraz wykładowców.

W ten sposób Zarząd Obwodu Miejskiego LOPP przysporzył drużyn odkażających dla miasta. Załączone zdjęcie przedstawia grupę kursistów wraz z wykładowcami oraz sprzętem o. p. I. gaz.

Przykład wymienionych Gimnazjów winien znaleźć naśladowców wśród pozostałych szkół średnich, zawodowych i powszechnych.

Uciekinier z więzienia koronowskiego

włóczęgą w Kamieniu Pomorskim

Jak donosiliśmy o tem przed niespełna dwoma tygodniami — z domu karnego w Koronowie zbiegł skazany na trzyletnie więzienie niejaki Józef Krawczyński, ongiś mieszkający Bydgoszczą. Wszelkie poszukiwania za zbiegiem mimo listów gończych roze-

ślanych do wszystkich okolicznych miejscowości nie dały rezultatu, a Krawczyński przez dwa prawie tygodnie z powodzeniem ukrywał się w lasach przed okiem policji. Dopiero głód zrobił swoje... Krawczyński nie mogąc znaleźć dla siebie pożywienia — przebrał się za „zawodowego” włóczęgę, zbierając w okolicy Kamienia na Pomorzu datki od „łaskawego państwa”. Traf chciał, że pod przebraniem o litość wołającą włóczęgę rozpoznano zbiegę, którego odstawiono z powrotem do więzienia w Koronowie.

ZYGMUNT SYSKI, Bydgoszcz.

Na marginesie prawodawstwa oddłużeniowego w rolnictwie

Wysłuchałem w tych dniach referatu o oddłużeniu rolnictwa. Niektóre poglądy referenta budziły zastrzeżenia, a że porządek dzienny nie przewidywał dyskusji, ograniczyłem się do oświadczenia referentowi po zebraniu, że nie ze wszystkim zgadzam się z nim i że zastrzeżeniom swym dam wyraz. Referent sformułował między innymi następujące tezy:

1) Rolnik może spowodować obniżenie kategorii swego gospodarstwa, naprzykład przez zaświadczenie starosty o obszarze nieużytków lub przez sprzedaż części gruntu.

Jak wiadomo, im niższa jest kategoria gospodarstwa z tem większych korzysta on ulg.

2) Można spowodować przesunięcie raty, płatnej 1. 4. 1935 r., na dzień 1. 10. 1935 r. przez proste jej niezapłacenie, bowiem dopiero zaleganie z dwiema kolejnymi ratami powoduje płatność całej pretensji.

3) Jeżeli dług rolnika jest sporny, wów-

czas wierzyciel winien udać się do sądu i gdy mu sąd pretensję przysądzi Urząd Rozjemczy potem rozterminuje ją.

Te zapatrywania referenta budzą następujące obiekcje:

1) Zaświadczenie starosty o obszarze nieużytków nie jest sposobem obniżenia kategorii gospodarstwa, lecz środkiem stwierdzenia rzeczywistej jego kategorii w drodze ustalenia obszaru nieużytków. Ustawa nie przewiduje wprawdzie środków prawnych przeciwko zaświadczeniu starosty, ale z tego bynajmniej nie wynika, by to uprawnienie mogło stać się sposobem obniżenia kategorii gospodarstwa: powaga urzędu starosty i nadzór służbowy nad nim stwarzają pewność, że zaświadczenie jego nie będzie się miało z celem ustawy.

Grundy zbyt nawet po dniu 28. 11. br. odlicza się od ogólnego obszaru gospodarstwa przy ustalaniu jego kategorii. Myśl ustawy jest tu niewątpliwie taka, że jeżeli rolnik sprzeda część gruntu, to pieniądze

przeznaczyć powinien na spłatę długów; jeżeli tego nie zrobi, wówczas Urząd Rozjemczy na wniosek wierzyciela może pozbawić go ulg. W ten sposób ustawa oddłużeniowa nie utrudnia prawidłowego obrotu ziemią. Jeżeli jednakże rolnik dokona sprzedaży części gruntu po to, by obniżyć kategorię swego gruntu, to akt taki będzie zaskarżalny i to z powodu pozorności względnie zacheplności. Nie należy rolnikowi podsuwać podobnych możliwości, mogą go one bowiem uwikłać w procesy, których koszt, jako powstałe po 1. 7. 1932 r. ulgom nie będą już podlegać.

2) Wątpliwa jest praktyczność porady niezapłacenia raty, przypadającej na 1. 4. br.; dnia 2. 4. 1935 r. wierzyciele mają prawo bez uprzedniego wezwania skarżyć rolnika o zapłatę tej raty; jeżeli do raty październikowej dojdzie zaległa rata z 1. 4. 1935 r., odsetki i koszt procesu, to niewiadomo, czy taki rachunek będzie się rolnikowi kalkulował i czy nie uniemożliwi mu dotrzymania terminów płatności dalszych rat.

3) Trzecia ze wspomnianych na wstępie tez wydaje mi się całkowicie błędna. Skoro zgodnie z przepisami 1/28 część pretensji jest wymagalna dopiero 1. IV. 1935 r. to nie można przed tym terminem skarżyć nietylko o całą pretensję ale nawet o 1/28 jej część; taka skarga powinna być oddalona z powodu przedwczesności, a więc nawet bez sprawdzania, czy pretensja wogóle istnieje, czy nie. Dopiero dnia 1. IV. 1935 r. można skarżyć o zapłatę 1/28 pretensji; zasądzając tę część sąd równocześnie stwierdzi, że cała pretensja powodowi przysługuje i ustali wysokość jej półrocznych rat. Sądowi te uprawnienia przysługują z mocy art. 47 1) rozp. z 24. 10. 1934 r. Gdy między stronami istnieje spór co do tego, czy dług wogóle podlega ulgom rolniczym, pytanie to może być rozstrzygnięte tylko przez Urząd Rozjemczy; jeżeli Urząd orzeknie, że dług ulgom nie podlega wówczas wierzyciel może dochodzić sądownie swej pretensji bez żadnych ograniczeń.

Prawodawstwo o oddłużeniu rolnictwa jest nader skomplikowane; praktyka sądów jeszcze nie mogła się ukształtować i trudno przewidzieć, jaki sposób rozwiązania znajdą kwestje, wyraźnie w ustawie nie u-normowane.

Chodzi jednakże o rzecz ważniejszą: Przepisy o oddłużeniu w rolnictwie są przepisami wyjątkowymi; dlatego nie można ich tłumaczyć na niekorzyść wierzyciela. Nie można w szczególności „naciągać” czy „naginać” ustawy, — bo i takie wyrażenia w referacie kilkakrotnie się powtarzały, — na korzyść dłużnika, nie można mu wskazywać sposobu omijania przepisów, dlań niewygodnych. Rolnik musi przestać liczyć na jakiegokolwiek dalsze ulgi; rząd wyraźnie zapowiedział, że ani kroku dalej na drodze oddłużenia rolnictwa nie zrobi; jeżeli obecne przepisy nie wystarczą do podtrzymania poszczególnych gospodarstw to znaczy, że gospodarstwa te skazane są na likwidację. Świadomością tego rolnik musi być przeniknięty; ratunek swego warsztatu winien on upatrywać w lojalnym dostosowaniu się do obowiązujących przepisów i nie powinien liczyć na możliwość obchodzenia ich.

Wszelkie odmienna sugestje winy być unikane, jako sprzeczne z interesami samego rolnika.

Orczykiem, ceglami i dragami bronili się przed rewizją

Bracia Michał, Wincenty i Andrzej Jamorozowie z Zielonki powiatu bydgoskiego, już nie — jak się to mówi — w gorączce, ale chyba we wrzącej kąpieli się wodzili. Trochę usprawiedliwia ich wiek, gdyż najstarszy z nich, Michał, liczy dopiero lat dwadzieściodwa, a bracia jego są jeszcze po roku młodszy, ale jak okazało się to na przedwczorajszej rozprawie sądowej, związani węzłami krwi, wspólnymi pociągami, a ostatecznie mając jednakowe „zapotrzebowanie”, godni siebie bracia zaopatrywali się w drzewo na opał sposobem bardzo uproszczonym, który jednak z punktu prawnego, odrązu da się ująć pod terminem „kradzieży leśnych”. Nie było to tajemnicą dla leśniczego Wincentego Majora, który stwierdziwszy w dn. 17 marca ub. r. znaczne spuszczenie w drzewostanie powierzonego jego pieczy lasu, uznał za stosowne stwierdzić, o ile metrów wzrósł zapas drzewa Jamorozów. Innymi słowy, leśniczy z mocy przysługującego mu prawa postanowił przeprowadzić u Jamorozów rewizję. Co się jednak okazało i czy Jamorozowie zdołali zgromadzić u siebie dostateczny zapas drzewa — nie wiadomo. Rewizja bowiem nie doszła do skutku. Wprawdzie leśniczy przybył do zagrody Jamorozów i wyjawiał im cel wizyty, jednak

trzej Budrysi zielonkowscy uzbrojwszy się w orczyk, który jako narzędzie najskuteczniejsze wziął w swe obrótne ręce pierworodny Michał, poatem kilka cegieł i kawał drzewa (Wicek i Jędrzek), stanęli półkołem przed leśniczym, przyjmując t. zw. w wyrażeniach sądowych groźną postawę.

W ten to mniej więcej sposób, poparty jeszcze groźbami, które znowu da się nazwać karalnymi, bracia Jamorozowie zmusili leśniczego do zaniechania rewizji, wskutek czego uchronili zagrodę swą przed niemitem dla nich zapewne zlustrowaniem przez p. Majora.

Tak więc chwilowo siła zwyciężyła nad prawem. Ale to tylko chwilowo... Podczas rozprawy bowiem, która odbyła się onegdaj przed Sądem Okręgowym w Bydgoszczy, prawo ponownie zatriumfowało nad siłą reprezentowaną przez godnych siebie braci Jamorozów z Zielonki i to w postaci wyroków skazujących: pierworodnego Michała Jamoroza na pół roku więzienia, a pozostałych Jamorozów po 4 miesiące więzienia. Wszystkim skazanym Sąd zawiesił warunkowo wykonanie kary przez okres 3 lat. Bracia Jamorozowie przyjęli to do wiadomości.

Fordon

— Dożywianie biednej dziatwy. Od szeregu lat, w okresie zimy, biedne dzieci w naszym przedszkolu i szkole powszechnej są otoczone troskliwą opieką ze strony Zarządu Miejskiego, Kierownictwa szkoły, Pań Miłosierdzia Tow. św. Wincentego a Paulo i większości obywateli.

Dzieci przedszkola, w liczbie 130 otrzymują codziennie śniadania z funduszy miejskich. W szkole powszechnej wydaje się około 200 śniadań z zapomogi Wydziału Powiatowego, Zarządu Miejskiego i ofiarności zamożniejszej dziatwy, która rozumiejąc ciężkie położenie biednych koleżanek i kolegów, chętnie śpieszy im z pomocą. Dzięki wymienionym czynnikom, z radością stwierdzamy, że nie mamy głodnych dzieci w czasie zajęć szkolnych. Gorzej jest, gdy niejedno z dzieci wróci

do domu i tam nie zastanie ciepłej stawy, względnie otrzymuje pożywienie nie wystarczające. — Chcąc w tym kierunku zaspokoić potrzeby najbardziej potrzebujących, trzeba było rozprężyć najbardziej funduszy, których niestety, nie posiadamy.

Z konieczności więc odwołano się do ofiarności społecznej, mianowicie zwrócono się z prośbą do zamożniejszych obywateli o przyjęcie najbardziej potrzebujących dzieci na obiady. Akcja ta wydała narazie rezultaty nie zbyt cieszące, bo dopiero 35 rodzin ofiarowało obiady. Wierzymy jednak mocno, że liczba ta wzrośnie przynajmniej do 80, gdyż tyle dzieci musi otrzymać obiady. Zastaniam się w tym wypadku ciężkimi czasami i różnymi wykrętami nie powinno mieć miejsca. — Pamiętajmy, że Chrystus powiedział: „Cokolwiek uczyniliście jednemu z tych małych, Mnieście uczynili”.

Nie podrabiać cudzych nazwisk na wekslach

Sąd Okręgowy w Toruniu (s. o. Lubkowski i prok. Marski), rozpatrywał sprawę małżonków Szczepana i Bronisławy Dąbrowskich, oskarżonych o podrobienie weksla na 200 zł płatnego w Komunalnej Kasie Oszczędności Pow. Toruńskiego.

Jak z przeprowadzonego przewodu sądowego wynika, akceptantką weksla była matka Dąbrowskiego Skupińska, żyrantami sąsiedzi Paweł Pokorski i Jan Właśniewski. Początkowo weksel był wystawiony na 250 zł na 3 miesiące z tem, że w terminie tym będzie spłacone 50 zł i wydany nowy weksel na 200 złotych.

Po upływie pierwszego okresu Dąbrowscy, działający w imieniu Skupińskiej, zamiast poprosić żyrantów o ponowne żyrowanie, sami podrobili podpisy obu, jak również podpis Skupińskiej i weksel ten przy spłacie 50 zł zrealizowali. W następnym terminie, t. j. po 3 miesiącach Dąbrowscy zaniechali fałszowania podpisów i udali się ponownie do poprzednich żyrantów. Gdy ci odmówili weksel poszedł do protestu i fałszerstwo wyszło na jaw. Małżonkowie znaleźli się na ławie oskarżonych.

Do winy jednak oboje się nie poczuwają. Naiwnie się tłumacząc, Dąbrowski oświadcza, że na wekslach jak i całej manipulacji nie zna się, sądził więc, że jeżeli raz żyranci podpisali, to przy zamianie dalszej weksli nie będą osobliwie potrzebni. Sam więc podpisał Pokorskiego, a jego żona podpisała matkę, zresztą za jej wiedzą, gdyż matka sama podpisać nie mogła, wskutek paraliżu palców. Żona też podpisała Właśniew-

Wesoły wieczór w Teatrze Toruńskim

Wczoraj w Teatrze Ziemi Pomorskiej odbył się jedyny w Toruniu występ znakomitego komika polskiego Władysława Waltera w otoczeniu ulubieńców stołecznej publiczności: Barbary Gilewskiej, może jeszcze bardziej uroczej od dawnej B a s i Gilewskiej, doskonałej w swoim repertuarze Ireny Skwierczyńskiej i znakomitego b. tenora Opery Warszawskiej Stanisława Gruszczyńskiego.

Sala teatru była zapełniona kompletnie. „Hurt, nie detal — to rozumiem” — zauważył Walter, robiąc „perskie oko” do toruńczyków. Publiczność bawiła się znakomicie. Grzmot oklasków odprowadzał artystów ze sceny. Ci chętnie bisowali. Walter swymi kawałami samego Kopernika przed ratuszemby rośmieszył. Basia Gilewska (niech mi będzie wolno po dawno mu ją nazywać) rozkosznie robiła damę, która „lubi być zlekka wstawiona”, z wdziękiem skarżyła się, że „nie może się zakochać” i wogóle zbierała zasłużone żniwo hucznych braw. Irena Skwierczyńska, jako kresowa pani, właścicielka pensjonatu w Zakopanem i jako cyganka była znakomita. Weteran polskiej opery Gruszczyński pięknie śpiewał nastrojowe melodje.

Wogóle repertuar doskonały. Numer w numer, jak ta lala. No bo i teksty pisane były przez takich majstrów pióra i dowcipu jak: Hemar, Tuwim, Tom i in.

skiego. Pieniądzy użyla matka na kupno krowy.

Po przesłuchaniu świadków, sąd skazał oboje Dąbrowskich na 6 m. więzienia, zawieszając im wykonanie kary na lat 2, z warunkiem spłacenia w tym okresie weksla.

Kurs Obrony Przeciwlotniczo-gazowej

Staraniem Toruńskiego Obwodu L. O. P. P. i Chełmińskich Kół L. O. P. P. zostaje organizowany kurs O. P. L. G. dla rodzin, pragnących poznać groźbę przyszłej wojny lotniczo-gazowej oraz środki i sposoby, dające skuteczną obronę przeciw gazom bojowym.

Pożądanem jest, by wszyscy mieszkańcy (w wieku od 15 lat) jednej kamienicy lub sąsiadujących z sobą domów zapisali się na powyższy kurs, co stworzy możliwość zorganizowania Komitetów domowych O. P. L. G. na terenie miasta Chełmży.

Zapisy na kurs przyjmuje sekretarz Zarządu Miejskiego p. Julian Wiśniewski w ratuszu w Toruniu, pokój nr. 17

Praca domowa młodzieży szkolnej Ciekawy odczyt w gimnazjum toruńskim

Praca domowa młodzieży szkolnej jest nadal ważnym czynnikiem nauczania, na który również współczesna szkoła polska kładzie duży nacisk. Jednakże charakter i rola pracy domowej w całokształcie czynników nauczania pojmowane są dzisiaj nieco inaczej niż dawniej. Aby mogła zaistnieć harmonijna współpraca szkoły i domu rodzicielskiego dla dobra młodzieży — winny jaknajszersze sfery rodzicielskie być dobrze zorientowane, jakie wymogi stawia szkoła współczesna pracy domowej ucznia oraz jak winna być zorganizowana ta praca wygłosi p. prof. Bzdęga z gimnazjum toruńskiego, w piątek, dnia 25 bm. o godz. 20 (8 wiecz.), w auli gimnazjum im. Kopernika.

Pół roku więzienia za znieważenie policjanta na służbie

Stanisław Jędrzejewski, stawał przed Sądem Okręgowym w Toruniu, jako oskarżony o opór i znieważenie funkcjonarjusza policyjnego na służbie.

W dniu 19 lipca 1934 funkcjonarjusz policji Michał Grześkowiak, przechodząc ulicą Grudziądzką, zauważył przed restauracją Jakubowskiego dwie furmanki, pozostawione bez nadzoru, przyczem postronki przy orczykach nie były jak tego wymaga przepis, odpięte. W tej chwili wyszło z restauracji kilku podchmielonych mężczyzn, z których dwaj przyznali się do zaprzęgów. Na uwagę policjanta, że tak się koni nie zostawia, i za to nakłada na nich doraźną karę, jeden z nich, siedząc już na furmance,

obrzucił funkcjonarjusza w służbie stekiem obelg i wymysłów. Policjant usiłował doprowadzić awanturnika do komisariatu. Ten jednak nietylko opierał się, ale rzucił się na policjanta z pięściami, zrywając mu naramienniki. Ostatecznie przy pomocy przechodzącego żołnierza, odprowadził awanturującego się do komisariatu P. P.

Oskarżony oświadcza, że był tak pijany, iż sobie nie nie przypomina. Podobny wypadek zdarzył mu się poraz pierwszy w życiu i prosi o łagodny wymiar kary. Sąd po przesłuchaniu świadków skazał Jędrzejewskiego na 6 m. więzienia z zawieszeniem kary na lat 3.

Hołd zasłudze

Uroczyste zebranie Korporacji Kupców Chrześcijańskich

W czwartek 24 bm. o godz. 20-ej w sali Księżęcej „Dworu Artusa” z okazji odznaczenia zasłużonych członków Korporacji Kupców Chrześcijańskich w Toruniu, uroczyste zebranie. Program zebrania poza zwykłymi punktami zagajeniem i powitaniem

przewiduje nader interesujący referat pana Hieronima Merdasa p. t. „Zarys Historji Kupiectwa Toruńskiego”, oraz sam akt rozdania odznaczeń, następującym 15-tu zasłużonym działaczom z pośród członków Korporacji, mianowicie panom: Sylwestrowi Buszczyńskiemu (seniorowi), Leonowi Góreckiemu, Franciszkowi Hamerskiemu, Bronisławowi Hozakowskiemu, Leonowi Hinzowi, Stefanowi Kryzanowi, Edmundowi Januszkiewiczowi, Janowi Kapczyńskiemu, Władysławowi Kotlińskiemu, Władysławowi Katarfajasowi, Franciszkowi Kłopotkowi, Feliksowi Lewandowskiemu, Aleksandrowi Mroczkowskiemu, Stefanowi Nędzewiczowi i Wacławowi Maćkowiakowi. Po okolicznościowych przemówieniach a wyczerpaniu porządku dziennego odbędzie się zebranie towarzyskie.

Kurs sanitarno-ratowniczy

Staraniem Szpitala Powiatowego w Chełmży i Władzy Miejskiej, organizuje się kurs ratownictwa ogólnego i ratownictwa przeciwgazowego dla kobiet i niezdolnych do służby wojskowej mężczyzn.

Kurs ten ma na celu nauczyć miejscowe społeczeństwo niesienia pierwszej pomocy swym najbliższym i bliźnim, którzy na wypadek przeszłej wojny, nie mogąc liczyć na wszechstronną pończ lekarską, będą zmuszeni do korzystania z opieki i pomocy wyszkolonych obywateli i obywateli.

Wykłady i zajęcia praktyczne poprowadzą miejscowi pp. Lekarze przy współdziałaniu instruktora O. P. L. G. Toruńskiego Obwodu Powiatowego L. O. P. P.

Wpisy przyjmuje sekretarz Zarządu Miejskiego w Toruniu p. Julian Wiśniewski w ratuszu, pokój nr. 17, do dnia 31 stycznia br.

Termin rozpoczęcia kursu będzie podany do wiadomości reflektantów w pierwszych dniach lutego br.

Stan wody na Wiśle

Poziom wody w Wiśle i jej dorzeczu wynosił w dniu 22 stycznia o godz. 7 rano:

W Krakowie (—2,51) —2,55; w Nowym Sączu (Dunajec) (0,73) 0,78; w Przemyślu (San) (—1,27) 1,29; w Wyszakowie (Bug) (0,34) 0,32; w Pułtusku (Narew) (0,93) 0,92; w Plocie (1,31) 1,32; w Toruniu (1,55) 1,54; w Fordonie (1,23) 1,21; w Chełmnie (0,84) 0,78; w Grudziądzu (1,38) 1,33; w Korzeniewie (1,45) 1,43; w Pielku (0,85) 0,82; w Tczewie (0,85) 0,82; w Einlage (2,16) 2,08; w Schiewenhorst (2,40) 2,22.

W nawiasach podajemy stan wody z poprzedniego dnia.

Temperatura wody wynosiła w dniu 1 i 23 bm. o godz. 7 rano 0,3 st. C.

Temperatura powietrza wynosiła w dniu 21 bm. o godz. 7 rano 0 st. C., a w dniu 22 bm. o tej samej porze —1 st. C.

Kierunek wiatru: zachodni.

M. G. EBERHARDT.

OFIARA CHIRURGA

POWIEŚĆ SENSACYJNA

Pod Dione Melady i Iną Harrigan napisałam: „Możność”.

Prawda, że morderczy napad na Dione wyłączał ją na oko z listy podejrzanych, ale jeżeli uważała, że operacja na ojcu byłaby morderstwem, to mogła życzyć drowi Harriganowi bardzo źle. Czy jednak mogła czuć tak głęboko, żeby dopuścić się mordu tylko dlatego, żeby uratować ojca od operacji? Nie wyglądała na córkę zdolną aż do takiego poświęcenia, ale była krańcowo nierównoważona, prosto historyczka. Niepokoiła się o flakonik, lecz to było naturalne ze względu na jego cenę zawartość. No, a te szept — tu moja pamięć obudziła się do życia — a te szept w jej pokoju! Te dziwne, gwałtowne szept, które stały się preludjum, do okropnego i szkaradnego dramatu. Pamiętałam je doskonale. Ktoś powiedział: „Nie prosz mnie. To niemożliwe”, a ktoś drugi odpowiedział: „Mówię ci, że jego zamorduje!”

I chyba to nie mógł być prosty zbieg okoliczności, że niedługo potem zamordowano człowieka. W świetle tego, co się stało, szept w nabrały bardzo złowieszczonego zabarwienia. Kto miał takie

przecucie? Jedną z szepczących osób musiała być Dione.

A ta późniejsza rozmowa między Dione i Nancy, która miała miejsce w trakcie, gdy ja szukałam gorączkowo swego pacjenta i którą Nancy wyjaśniła tak swobodnie drowi Kunce'owi i sierżantowi! Nie wzięłam pod uwagę wyraźnego wrażenia, jakiego doznałam, że Nancy zbyt zreźnie się tłumaczyła i również wyraźnego strachu w jej oczach, gdy ją badano. Jeżeli to wystarczyło doktorowi i sierżantowi, to mogło wystarczyć i mnie. Najwięcej mnie jednak trapiło wspomnienie tych gwałtownych szepców.

Po trójnym namyśle ograniczyłam się do następujących uwag: „Obecność w skrzydle, szept, emocjonalne usposobienie, protest przeciwko operacji”, poczem zajęłam się osobą Iny Harrigan. W miarę jak karta się zapalała, zaczęłam nabierać przeświadczenia, że albo ja jestem skłonna do przesadnej podejrzliwości, albo też ponura sprawa ma mnóstwo głębokich odgałęzień, które nielatwo będzie zdemaskować.

Inę Harrigan uważałam za zdolną do

morderstwa z premedytacją. Straszne to, ale szczerze. Jednakże tej uwagi nie wciągnęłam do moich notatek. Można się znać na psychologii, a pomimo to być na tem polu beznalnym. Dusza ludzka posiada zakamarki absolutnie niewytłumaczalne. Nikt nie jest nigdy jednolity. Każdy miewa wyjątki od swego typu, zwłaszcza, jeżeli wchodzi w grę uczucia. Może jestem w tym względzie starsowiecka, ale obserwuję życie od wielu lat i umiem patrzeć. Powiem krótko i popularnie, że nigdy niewiadomo, co w trawie piszczy.

Nie wspominałam więc nic o emocjonalnych możliwościach Iny Harrigan. Zaznaczyłam tylko, że miewała sprzeczki z mężem i że przyjmowała często Kenwooda Ladda. Tego ostatniego faktu nie opatrzyłam żadnym komentarzem. Nie miałam podstawy do przypuszczenia, że chciała się pozbyć jednego męża, żeby złapać drugiego.

Kolejną wzięłam pod uwagę możliwość bytności Ladda w szpitalu w godzinie mordu i wypisawszy po nim nazwiska pozostałych mężczyzn: Courta, Teubera, dra Kuncea i Piotra Melady'ego, zapatrzyłam się w nie ze ściągniętym czołem. Ominięłam pielęgniarki z pierwszego piętra, które także miały dostęp do windy, ale uważałam, że dr. Kunce napewno sprawdził ich alibi bardzo sumiennie i dokładnie

Jednym słowem nie ominięłam nikogo, kto mógł mieć związek ze zbrodnią na skutek swej obecności na miejscu. Po napadzie na Dione, można było przypuszczać, że tajemnicza okropność koncentrowała się w moim wschodnim skrzydle.

Przy każdym nazwisku napisałam: „Obecność w skrzydle w nocy”. Przy nazwiskach Ladda i Courta Melady'ego: „Zadnego dowodu, że opuścił szpital przed północą” Jakóbowi Teuberowi dostała się uwaga „Obecność na drugim piętrze w ciągu dwunastu minut”. Nie potrzebuję objaśniać, jakich dwunastu minut. Nagle nasunęło mi się spostrzeżenie, że o ile wiedziałam, Teuber był jedynym mężczyzną, obecnym w korytarzu wschodniego skrzydła w ciągu tych ważnych dwunastu minut. Wolałam wierzyć, że męska ręka wbiła nóż w serce dra Harrigana, nie kobieca. Teuber wiedział gdzie chowano instrumenty chirurgiczne, znał szczegółowy regulamin szpitalny, mieszkał w szpitalu i mógł krążyć po nim swobodnie, nie zwracając niczyjej uwagi. Kto jak kto, ale on mógł napaść na Dione. Czuję od samego początku, że ten napastnik i morderca dra Harrigana była to jedna i ta sama osoba.

(Ciąg dalszy nastąpi).

